

ตุ๊กตาปิเอโรในคฤหาสน์ทางเขน

ピエロ
十字屋敷
敷
の

ผมเห็น...แต่บอกใครไม่ได้

อิงาชิโนะ เคโงะ เขียน

กีนกาล พาหะนิชย์ แปลา

ตุ๊กตาปเอโรในคฤหาสน์กังเขน

十字屋敷 0 巳 工 口

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

อิงาชิโนะ เคโงะ เซียน
ทินภาส พาหะนิชย์ แพล

ตุ๊กตาปีเอโรในคฤหาสน์ทางเขน

ตุ๊กตาปีเอโรในคฤหาสน์กางเขน

สารบัญ

บทที่ 1 สดเงิน	11
บทที่ 2 ห้องดนตรี	49
บทที่ 3 ภาพจิกริชอว์	89
บทที่ 4 ช่างทำตุ๊กตา	125
บทที่ 5 ทางเดินเล่น	171
บทที่ 6 ภาพเหมือน	203

(สิ่งที่ปีเอโรเห็น)

เมื่อผมได้ออกจากกล่องที่ทั้งแคบและมีด ใบหน้าของชายคนหนึ่ง
ปรากฏตรงหน้า

เขาจ้องเรื่อนร่างผมก่อนจะพยักหน้าหนึ่งทีอย่างพึงพอใจ ผมไม่
เข้าใจว่าเขาพอใจอะไร

เขาอุ้มผมเข้าเเว เกือบกล่องใส่ผมเมื่อกี้ไว้ที่เดิม ปิดไฟแล้วออก
จากห้อง ห้องนี้จะเป็นห้องเก็บของ

เขาอุ้มผมขึ้นบันไดแคบๆ ข้างบนเป็นสถานที่คล้ายลานจ์ ประดับ
โคมระย้าอลังการ เขาเดินผ่านบริเวณนั้น ขึ้นบันไดที่เชื่อมต่อกับชั้นบน
บันไดนี้ค่อนข้างกว้าง

มองจากบนบันไดเห็นปล่องบันไดรูปพัด ชั้นวางของตัวเล็กสีดำ
ตั้งอยู่ปลายบันได เขาบิดฝุนบนชั้นเบาๆ แล้ววางผมไว้ตรงนั้น ฝ่าเท้าผม
สัมผัสผืนความเย็นเยือก

เขากดหย่อนไปเล็กน้อย มองผมอีกครั้งแล้วพยักหน้า แววดาเขา
คมกริบดุจใบมีด บรรยากาศรอบตัวชวนให้รู้สึกไม่ปลอดภัย

เขาพึมพำบางอย่าง แต่เสียงแผ่วเบาจนผมไม่ได้ยิน เขาขยับ
ริมฝีปากคล้ายพูดคำว่าเยี่ยมเลย แต่อาจไม่ใช่ก็ได้

เขาเดินจากไป ทิ้งผมไว้บนชั้นวางของ
ชั้นวางของเป็นที่อยู่แรกของผม

ผมกวาดตามองไปรอบๆ ทางเดินลาดพรมสีแดงเข้มพาดผ่านตรงหน้า สองห้องนอนหันหน้าชนกันโดยมีทางเดินคั่นกลาง ปลายทางน่าจะเป็นระเบียง ความมืดในยามวิกาลคือปลานอนอยู่นอกกระเบื้อง พอมองไปฝั่งตรงข้าม ก็เห็นทางเดินตัดกับทางเดินอีกสายหนึ่ง

ผนังสีน้ำตาลเข้ม เป็นโทนสีที่ให้ความสงบ แต่ดูมืดทึบ อีกอย่างบนเพดานมีไฟดวงเล็กๆ ติดอยู่กระจัดกระจาย แต่ไม่ค่อยสว่างมากนัก

ถ้าจำไม่ผิด ผมมาอยู่ที่บ้านหลังนี้เมื่อสองวันก่อน ถูกส่งมาจากร้านขายของเก่าในเมือง แต่เมื่อมาถึงกลับถูกโยนเข้าห้องเก็บของโดยไม่แกะกล่องด้วยซ้ำ ดังนั้น ผมไม่รู้หรือว่าที่นี่คือที่ไหน และใครอาศัยอยู่บ้าง

อย่างไรก็ตาม คืนนี้ช่างเงียบสงบ

บ้านทั้งหลังอยู่ท่ามกลางความเงียบสงัด จนอดคิดไม่ได้ว่าเสียงพิมพ์ของชายคนเมื่อกี้ยังคงถูกแช่แข็งไว้ตรงนั้น

ทว่าความเงียบถูกทำลายหลังจากนั้นไม่นาน

จู่ๆ เสียงร้องคล้ายสัตว์ป่าดังกึกก้อง เสียงนั้นเล็ดลอดมาตามทางเดินแคบๆ รวากับสายลมแห่งความโศกเศร้า

ได้ยินเสียงเปิดประตู เป็นประตูห้องด้านในสุดตรงบริเวณที่ทางเดินตัดกัน ชายหญิงคู่หนึ่งปรากฏตัวขึ้น ฝ่ายชายอุ้มหญิงสาว ส่วนฝ่ายหญิงโอบกอดคอฝ่ายชาย ทั้งสองมองมาทางนี้ด้วยสีหน้าตกใจ

วินาทีต่อมา จู่ๆ มีคนวิ่งขึ้นบันไดมาตรงหน้าผม เป็นหญิงสวมชุดนอนกระโปรงสีขาว ผมยาวเคลือบไพล์สะบัดพลิว เธอมาตรงหน้าผม แล้วอยู่ดีๆ ผมโดนปัดร่วงตกลงมา ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ผมนอนอยู่บนพรม เห็นเธอจิกทิ้งผมยาว ส่งเสียงร้องราวกับไม่ใช่มนุษย์อีกครั้ง แล้ววิ่งไปทางระเบียง ตอนเธอเปิดประตู สายลมเย็นโฉบมา

“โยริโกะ เป็นอะไร”

ฝ่ายชายถาม ทว่าเธอก็คงไม่ได้ยินเสียงเขา เธอออกไปที่ระเบียง เริ่มป่ายป็นขึ้นไปบนราวจับโดยไม่ลังเล

“โยริโกะ”

“คุณแม่”

ชายหญิงร้องขึ้นพร้อมกัน แต่จังหวะนั้นร่างของโยริโกะลอยคว้าง
กลางอากาศ หญิงสาวกรีดร้อง ฝ่ายชายตะโกนสุดเสียงพร้อมกับเสียงตก
กระแทกพื้นของร่างหญิงสาว

บทที่ 1 รถเงิน

1

วันเสาร์ที่ 10 กุมภาพันธ์

ทาเกมิยะ มิซึโฮะ มาถึงหน้าคฤหาสน์ แต่ไม่กดปุ่มอินเตอร์โฟน
ทันที กวาดตามองบ้านทั้งหลังซ้ำๆ

บ้านหลังนี้เป็นบ้านสองชั้นสไตล์ยุโรปเหนือ กำแพงสีขาวตัดกับ
หลังคาสีน้ำตาลแก่ มองจากด้านหน้าจะดูไม่ออก แต่ถ้ามองจากมุมสูง
จะเห็นว่าบ้านหลังนี้มีสันหลังคายื่นออกมาสี่ทิศเป็นรูปกางเขน ด้วยเหตุนี้
คนในท้องถิ่นจึงเรียกบ้านทาเกมิยะหลังนี้ว่า ‘คฤหาสน์กางเขน’

มิซึโฮะถอนหายใจอย่างไม่มีเหตุผล เธอมือออกจากกระเป๋าเสื้อโค้ต
กดปุ่มอินเตอร์โฟน มีเสียงขานตอบทันที เป็นเสียงของแม่บ้านชื่อซุซุเอะ
พอมิซึโฮะแจ้งชื่อ หล่อนบอกว่าเชิญเข้ามาได้เลยค่ะ

มิซึโฮะเดินผ่านประตูมาเจอพื้นปูกระเบื้องหิน เธอเดินถือกระเป๋า
เดินทาง ล้วงมืออีกข้างในกระเป๋าเสื้อโค้ต ลมเย็นพัดผมยาวสะบัดพลิว

จังหวะที่เธอเดินมาใกล้โถงประตู ประตูหนาประดับหินแกะสลัก
ผลึกเปิดจากด้านในพอดีพอดี

“คุณหนูมิซูโฮะ ไม่ได้เจอกันนานนะคะ”

ชูชูอะยิ้มต้อนรับเธอ หล่อนชูบลงกว่าเมื่อก่อนเล็กน้อย รอยย่นบนใบหน้าก็เพิ่มขึ้น แต่ยังยืนตัวตรงแนวเหมือนเดิม

“สวัสดิ์ค่ะ คุณชูชูอะ สบายดีหรือคะ”

“ค่ะ เห็นคุณหนูสบายดีแล้วดิฉันก็โล่งอก”

ชูชูอะคะม่อศีรษะให้ เสียงวัตถุเสียดสีพื้นแว่วมาจากข้างใน มิซูโฮะหันไปมอง หญิงสาวสวมเสื้อไหมพรมสีดำกับกระโปรงยาวสีเทา นั่งรถเข็นออกมา หล่อนมีใบหน้าดูงามตามแบบฉบับผู้หญิงญี่ปุ่น ยังเหลือเค้าความเป็นเด็ก แต่ว่าปีนี้หล่อนอายุ 20 ปีแล้ว มิซูโฮะรู้ว่าตัวเองอายุห่างกับอีกฝ่ายพอสมควร เมื่อเดือนที่แล้วเธอเพิ่งจะอายุ 25 ปี

“มาถึงไวจังเลยคะ”

หญิงสาวนั่งรถเข็นเอ่ยด้วยน้ำเสียงลึกลับ

“ไม่ได้เจอกันนาน สบายดีรึเปล่า”

มิซูโฮะยิ้มตอบพลางถอดรองเท้า

“หนูสบายดีมากเลยคะ จนมีพลังเหลือล้น”

หญิงสาวว่าแล้วหัวเราะคิกคัก

เธอชื่อคาโอรุ เป็นลูกโทนของบ้านทาเกมิยะ ชาพิการตั้งแต่เกิด จึงต้องใช้ชีวิตบนรถเข็นมาตลอด

คาโอรุพามิซูโฮะไปนั่งโซฟาในห้องนั่งเล่น ทว่าบรรยากาศดูเหมือนพิพิธภัณฑสถานมากกว่า มีชาวต่างชาติๆ ประดับอยู่ เช่น หีบเสียงโบราณ บ้านตุ๊กตาที่สร้างอย่างประณีต ห่วงบิดเบี้ยวคล้องเกี่ยวกัน และเครื่องไม้แกะสลักโยเซกิไซกุ มองเผินๆ เหมือนสิ่งของเหล่านี้ไม่มีความเชื่อมโยงกัน แต่จริงๆ แล้วของทุกชิ้นเป็นเกมฝึกสมอง ทาเกมิยะ มูเนฮิโกะ ประมุขของบ้านชอบสะสมของพวกนี้

มิซูโฮะหยิบกล่องห่อเหล็กพิศวงชิ้นหนึ่งขึ้นมา บนกล่องพิมพ์ว่า ‘DRAGON’ ผลิตภัณฑ์ประเทศฝรั่งเศส จุดประสงค์ของอุปกรณ์ชิ้นนี้คือผู้เล่น

ต้องถอดห่วงรูปหมวกเหล็กออกจากอีกห่วงหนึ่ง

“ว่าแต่คีนี่หนูก็ไม่ได้เจอคุณน้ำอีกแล้ว น่าเสียดายมากเลย”

คาโอริเอ่ยอย่างเสียดายจริงๆ

“ตั้งแต่วันปีใหม่นี้หมกตัวอยู่ในสตูดิโอมาตลอด หล่อนไม่สนหรอก

ว่าจะไปเทศกาลโอบัง¹หรือวันปีใหม่ คนพิลึก”

มิซึโฮะยิ้มเผื่อนพลางเล่นห่วงเหล็กพิศวง

“คุณน้ำคงจะหลงไหลศิลปะเอามากๆ เลย น่าอิจฉานะคะ หนูก็อยากเรียนวาดรูปกับคุณน้ำบ้าง”

“อย่าดีกว่า เวลาหล่อนจับพู่กัน จะกลายร่างเป็นนางยักษ์”

คาโอริหัวเราะคิกคักกับคำพูดล้อเลียนของมิซึโฮะ

ทาเกมิยะ โคโตเอะ แม่ของมิซึโฮะ เป็นน้องสาวของโยริโกะ แม่ของคาโอริ มาซาฮิโกะ พ่อของมิซึโฮะเสียชีวิตไปเมื่อสามปีก่อน ตั้งแต่นั้น มามิซึโฮะกับโคโตเอะเลิกใช้นามสกุลทาเกมิยะ และไปใช้ชีวิตกันตามลำพัง สองแม่ลูก มาซาฮิโกะก็เป็นศิลปิน ส่วนโคโตเอะวาดภาพญี่ปุ่น

“หนูอยากฟังเรื่องที้ออสเตรเลียจังเลย เป็นประเทศที่สวยงาม ไซ้ใหม่คะ”

คาโอริพูดน้ำเสียงขอดออ่อน เธอทำตัวเป็นน้องสาวของมิซึโฮะมาแต่ไหนแต่ไร ทั้งที่ทั้งคู่เป็นลูกโตน

“เป็นประเทศที่สวยงามจริงๆ แผ่นดินกว้างใหญ่ไพศาล ท้องฟ้าก็กว้างแถมยังสูงด้วย น่าอัศจรรย์เลยละ”

ก่อนหน้าไม่นาน มิซึโฮะย้ายไปอยู่ที่ออสเตรเลีย พอเรียนจบมหาวิทยาลัยก็ทำงานมาหลายอย่าง แต่ไม่มีงานไหนที่ถูกใจ เลยกลับมาญี่ปุ่นเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศ

“ดีจัง หนูก็อยากไปบ้าง”

คาโอรินัยน์ตาเป็นประกาย เหลือบตามองไปไกล คงกำลังนึกภาพ

¹ เทศกาลเช่นไหว้บรรพบุรุษช่วงกลางเดือนสิงหาคม คล้ายสารทจีน

ผืนแผ่นดินออสเตรเลียในแบบฉบับของตัวเอง

คงไม่มีอะไรน่าเป็นห่วงนะ

มิชชูโอะเห็นคาโอริราเริงแล้วก็โล่งใจไปเปลาะหนึ่ง

โยริโกะ แม่ของคาโอริเสียชีวิตไปเมื่อปลายปีที่แล้ว สำหรับผู้พิการอย่างคาโอริ การสูญเสียแม่ผู้ทุ่มเทความรักให้เสมอ ต้องเป็นเรื่องสุดซึ้งกประหนึ่งถูกผลัดตกหุบเขาเป็นแน่ บอกตามตรง ก่อนจะมาที่วันนี้ มิชชูโอะเตรียมใจพร้อมแล้วว่าจะเห็นน้ำตาของอีกฝ่าย เนื่องจากวันนี้เป็นวันทำบุญครบรอบ 49 วัน ให้โยริโกะ

“เกือบลืมไป ที่ต้องขอโทษจริงๆ นะ ที่ไม่ได้มาร่วมงานศพ”

มิชชูโอะกล่าวขอโทษ ตอนรู้ว่าว่าโยริโกะเสียชีวิต เธอยังอยู่ที่ออสเตรเลีย อีกทั้งมีธุระที่ไม่อาจปลีกตัวกลับมาญี่ปุ่นได้ จึงไม่ได้มางานศพ

“ไม่เป็นไรค่ะ เรื่องนั้นช่างมันเถอะ”

คาโอริว่าแล้วบั้นยิ้มหลุบตา แต่พอหันกลับมาที่พูดน้ำเสียงว่าเรงทันที่ หันรถเข้าไปอีกทาง

“ที่มิชชูโอะดื่มชาใหม่คะ เมื่อวันก่อนหนูลองดื่มชาแอปเปิล อร่อยมากเลยคะ”

“เดี๋ยวก่อน ชาแอปเปิลเอาไว้ที่หลังก็ได้”

มิชชูโอะยกมือขวาปราม “ที่ต้อไปสวัสดีคุณลุงก่อน ตอนนี้คุณลุงอยู่ที่ไหนหรอ”

“คุณพ่ออยู่ที่สุสานคะ อยู่กับพวกคุณน้าวากาโกะ”

“หรอ...จ้ะคุณยายก็อยู่ด้วยใช่ใหม”

“เปล่าคะ คุณยายอยู่ในห้อง หมู่นี้ท่านเหนื่อยง่ายเลยขอตัวตอนนี้...น่าจะอยู่กับคุณนางาชิมะ”

มิชชูโอะแอบแปลกใจ เพราะว่าตอนเอ่ยชื่อ ‘นางาชิมะ’ คาโอริดูลังเลเล็กน้อย

“จ้้นขอพีไปส่วสดีคุณยายด้วยนะ แต่ว่าคุณนางาซิมะมา รออีกสักหน่อยดีกว่าไหม”

“ไม่เป็นไรคะ น่าจะใกล้เสร็จแล้ว ไปกันเถอะ”

“ได้ แต่ว่าห่วงเหล็กพิศวงนี่เล่นยากจัง ถอดออกได้จริงๆ เหรอ”

มิซุโสะบิดหัวงมาล้กพ้กแล้ว แต่หัวงในมือไม่มีที่ท่าว่าจะหลุดออก มิซุโสะยื่นหัวงให้ คาโอริขย้บมือเป้บเดียว หัวงก็หลุดผลัวะอย่างง่ายด่าย

“เก่งจัง”

มิซุโสะซ้้นชม

“ไม่เก่งหรอคะ หนูรู้กลไกของมัน พีมิซุโสะชอบพวกเกมฝึกสมองกับมายากลหรือคะ”

“พีสนใจนะ” มิซุโสะตอบ

“คุณลุงมีหนังสือเกี่ยวกับมายากลเยอะเลยใช่ไหม”

“ไม่รู้สิ...เอาไว้หนูจะถามคุณพ่อให้หะคะ”

“รบกวนด้วยนะ”

“หนูเกลียดเกมฝึกสมอง”

คาโอริพูดกระแทกเสียง “ถ้ารู้ทริกก็จบกัน แล้วก็อยากได้เกมชิ้นต่อไป เหมือนยาเสพติดชนิดหนึ่ง”

“คุณลุงติดยาเสพติดนั่นสินะ”

มิซุโสะลุกจากโซฟา แล่ยพลางมองภาพจิกซอร์ขนาดยักษ์ที่ประดับบนผนัง เป็นภาพทิวทัศน์ที่เ็นล้กแห่ง ช่วงนี้มูเนฮิโกะ พ่อของคาโอริกำลังคล้่งไคล้ภาพจิกซอร์

“จริงคะ ถ้าไม่เสพให้เต็มที คุณพ่อก็ไม่หน้าใจ”

คาโอริพูดด้วยสีหน้าซ้่งซ้่ง เร่งเร้ามิซุโสะ “เราไปกันเถอะคะ”

ตรงมุมห้องนั่งเล่นมีเสาสีเหลี่ยม หน้าตัด 1x1 เมตร สูงติดเพดาน มันคือลิฟต์ขนาดเล็ก เพื่อให้คาโอริได้นั่งรถเข็นขึ้นลงได้อย่างอิสระ มิซุโสะ

ขึ้นลิฟต์พร้อมคาโอริแล้วกดปุ่ม

พอออกจากลิฟต์ก็เจอทางเดินลาดพรมขนยาว มิซูโอะไม่ได้มาบ้านหลังนี้นานแล้ว เธอคิดถึงทางเดินตัดกันเป็นรูปกางเขนด้วย

คนต้นคิดปลูกบ้านที่ได้ชื่อว่าคฤหาสน์กางเขนหลังนี้คือทาเกมิยะ โคอิจิโร เขาเริ่มต้นทำธุรกิจจากการค้าไม้ ต่อมาก่อตั้งบริษัททาเกมิยะ อินดัสทรี ซึ่งทำธุรกิจอสังหาริมทรัพย์และอุตสาหกรรมนันทนาการ เขาเป็นคนแข็งแรงและมีพลังล้นเหลือ ทว่าล้มป่วยและเสียชีวิตไปเมื่อราวๆ 1 ปีครึ่ง

โคอิจิโรไม่มีลูกชาย แต่มีลูกสาว 3 คน ได้แก่ โยริโกะ โคโตเอะ และวากาโกะ โยริโกะจึงแต่งเขยเข้าบ้านเพื่อให้สืบทอดตระกูลทาเกมิยะ เขยคนนั้นคือมูเนฮิโกะ ลูกน้องคนหนึ่งของโคอิจิโร

วากาโกะลูกสาวคนสุดท้ายก็แต่งงานกับพนักงานของบริษัททาเกมิยะ อินดัสทรี ส่วนโคโตเอะ แม่ของมิซูโอะเป็นคนเดียวที่แต่งงานกับศิลปินซึ่งไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับธุรกิจเลย แต่โคอิจิโรก็ไม่ได้คัดค้านหัวชนฝา เป็นเพราะว่าเขาก็สนใจเรื่องศิลปะเหมือนกัน

พอได้มาอยู่ในบ้านพิกลหลังนี้ มิซูโอะก็เริ่มเข้าใจแล้วว่า โคอิจิโรมีความสนใจเรื่องศิลปะอยู่บ้าง

มิซูโอะกับคาโอริเดินไปบนทางเดินทอดยาวฝั่งเหนือ ระหว่างทางมีบันได และผนังสองข้างทางมีชั้นวางของตั้งอยู่ บนชั้นมีตุ๊กตาสูงราว 50 เซนติเมตร เป็นตุ๊กตาเด็กผู้ชายยืนอยู่ ทางด้านซ้ายมีลูกม้าตัวหนึ่ง ลูกม้าใส่ฮานม้ายี่แดงแปริ๊ด

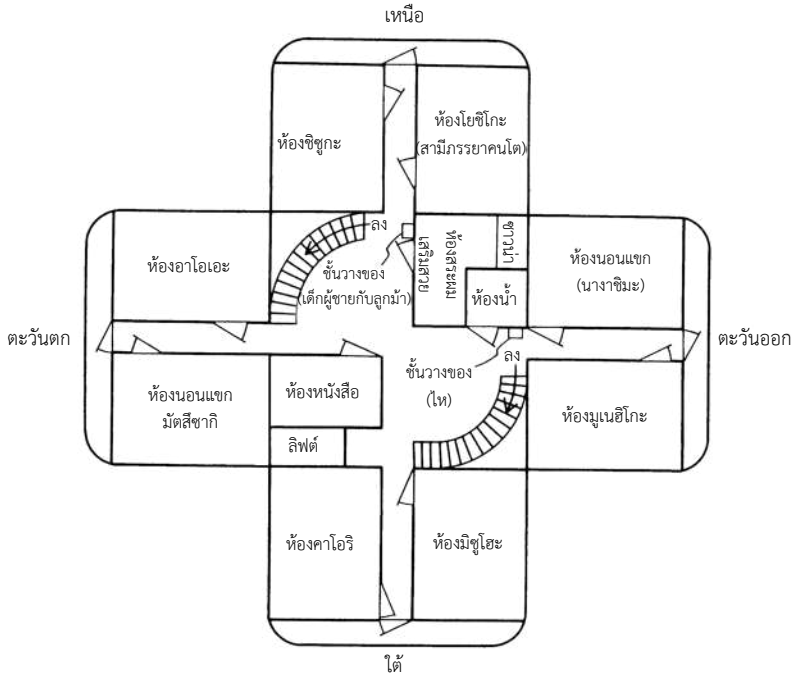
ทางเดินฝั่งตะวันออกก็มีบันไดเช่นกัน มิซูโอะสังเกตเห็นว่าสองข้างทางก็มีชั้นวางของเหมือนกัน บนชั้นมีไหตั้งประดับ

ห้องสองห้องหันหน้าชนกันโดยมีทางเดินคั่นกลาง ฝั่งซ้ายเป็นห้องของชิซูกะ คุณยายของพวกเธอ

ก่อนเข้าห้อง คาโอริเซ็นรถเซ็นออกไปที่ระเบียง มิซูโอะก็เดินตามไปเงียบๆ

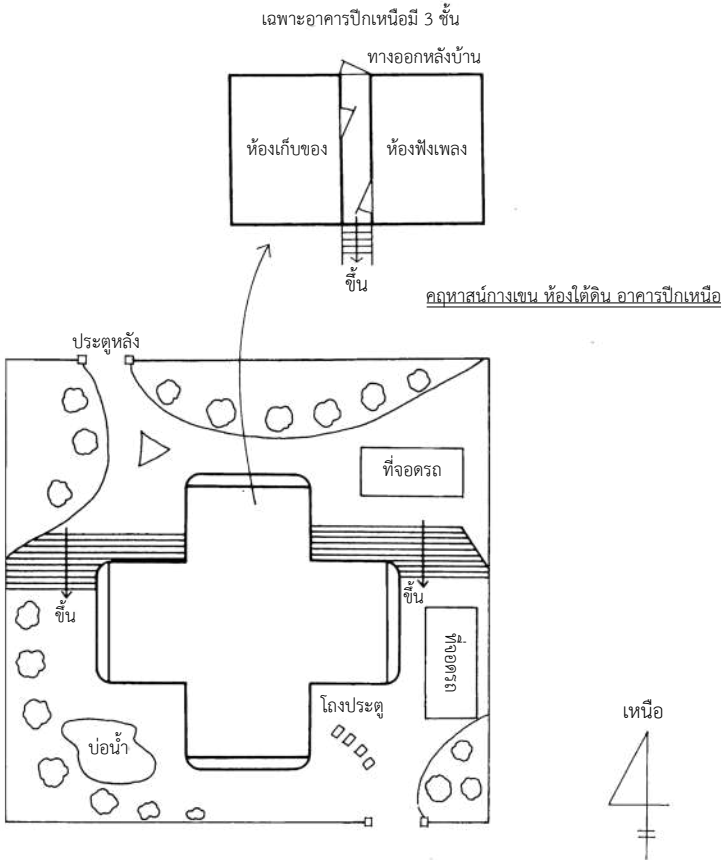
“คุณแม่เป็นขึ้นไปบนราวจับนี้แล้วโดดลงมาคะ”

คาโอรินพูดพลางสัมผัสราวระเบียง มิซึโฮะไปยืนอยู่ข้างหล่อนแล้ว
ก้มมองข้างล่าง คุณหาสน์หลังนี้สร้างอยู่บนทางลาด อาคารปีกเหนือจึง
เป็นที่เดียวที่มีสามชั้น ชั้นล่างสุดซึ่งเรียกว่าชั้นใต้ดินเป็นห้องเก็บของและ
ห้องฟังเพลง สามารถออกไปที่สวนหลังบ้านจากตรงนั้นได้ สวนหลังบ้าน
บุสนามหญ้า ทว่าทางเดินเทพื้นคอนกรีต ข้างใต้ระเบียงก็เป็นพื้นคอนกรีต
โยริโกะคงตกลงไปตายบนนั้น

คุณหาสน์ทางเขน ชั้น 2

แบบแปลน คุณหาสน์กางเขน

“ห้ามไม่ทันเธอ”

มิชู่โฮะหลุดปากถามเรื่องที่พูดไปก็เท่านั้น

“หนูทำอะไรไม่ได้เลยคะ”

คาโอรุทำหน้าเศร้า หายใจเข้าออกถี่ๆ พยายามข่มความรู้สึก

“ตอนนั้นหนูคุยกับคุณพ่ออยู่ที่ห้องตัวเอง ฐู่ๆ ก็ได้ยินเสียงร้อง
น่ากลัว คุณพ่ออุ้มหนูออกมาจากห้อง เห็นใครไม่รู้วิ่งพรวดขึ้นบันไดไป”

“คนคนนั้นคือคุณป้าโยริโกะใช่ไหม”

มิทซุโสะถาม คาโอริเว้นจังหวะเล็กน้อยก่อนจะพยักหน้าหงึกหงัก

“คุณแม่ออกไปที่ระเบียง แล้วโดดลงมาเลย เหตุการณ์เกิดขึ้นเร็ว
มาก”

“เธอ...ไม่มีใครอื่นแล้วใช่ไหม”

“คะ คนที่ออกมาจากห้องมีแค่หนูกับคุณพ่อ คุณพ่อวางหนูบน
รถเข็นก่อนจะลงไปที่สวนหลังบ้าน หนูก็มมองคุณแม่จากตรงนี้”

คาโอริกำร้าวระเบียง หลับตานึกถึงภาพเหตุการณ์ในตอนนั้น

“คุณแม่เหมือนกลีบดอกไม้สีขาวคะ เหมือนกลีบดอกไม้ขาวร่วงหล่นพื้น”

มิทซุโสะมองข้างล่างอีกครั้ง เธอรู้ว่าคาโอริรักแม่มาก พอนึกถึง
ความเสียใจของคาโอริในตอนนั้น มิทซุโสะก็พูดไม่ออก

“คุณพ่อบอกว่าคุณแม่คงเป็นโรคประสาท” คาโอริลื้มตา “ดู
เหมือนว่าคุณแม่หงุดหงิดเรื่องงาน...กลางคืนก็นอนไม่ค่อยหลับ”

“หือ...”

มิทซุโสะรู้เรื่องของโยริโกะดี ได้ยินมาว่าสาเหตุที่ป้าเสียชีวิตมาจาก
โรคประสาท แต่เธอก็ยังไม่อยากเชื่อเลย

โยริโกะเป็นลูกสาวคนโต และเรียนเก่งที่สุดในบรรดาลูกสาวสาม
คนของโคอิจิโร สมัยเรียนอยู่ที่โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยสตรีเก่าแกใน
ท้องถิ่น เธอได้ที่ 1 เสมอตั้งแต่ชั้นประถมจนถึงมัธยมปลาย และเรียนจบจาก
คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรัฐอันดับหนึ่ง หลังเรียนจบก็เข้าทำงาน
ที่บริษัททาเกมิยะ อินดัสทรี สังกัดฝ่ายวางแผนการตลาด เธอใช้ความคิด
สร้างสรรค์และความทุ่มเทที่มีซึ่งได้สืบทอดมาจากโคอิจิโร ทำโปรเจกต์
ใหม่ๆ อย่างต่อเนื่อง ที่แรกคนรอบข้างมองว่าลูกสาวท่านประธานจะทำตัว
เสเพล แต่แล้วค่อยๆ หลงเสน่ห์ความมีชีวิตชีวาของเธอมากขึ้น

โคอิจิโรตั้งใจจะเลือกลูกน้องคนเก่งมาเป็นลูกเขย แล้วฝากอนาคตของบริษัททาเกมิยะ อินดัสทรีไว้ที่เข่า แต่พอเฝ้าสังเกตความสามารถของ โยริโกะก็รู้ว่าเรื่องนั้นไม่จำเป็นแล้ว ให้เธอสืบทอดกิจการโดยตรงก็ได้ เขา จึงตัดสินใจปั้นโยริโกะให้เป็นประธานบริษัทคนต่อไป และยอมรับผู้ชายที่ โยริโกะเลือกมาแต่งงานที่บ้าน ซึ่งผู้ชายคนนั้นคือโชมะ มูเนฮิโกะ

โยริโกะเป็นผู้หญิงเก่งตามแบบฉบับ แต่ไม่ได้เป็นคนเย็นชาบ้างงาน ลูกเดียว ตั้งแต่โคอิจิโรเสียชีวิตและเธอก็ขึ้นเป็นประธานบริษัทคนต่อไป ก็ยังมีอารมณ์ละเมียดละไมเหมือนเดิม เธอมีอารมณ์สุนทรีย์ ชื่นชอบดนตรี และจิตรกรรมอย่างมาก จึงเป็นที่รักของทุกคน

โยริโกะฆ่าตัวตายเนื่องจากโรคประสาทกำเริบ

“ขอโทษค่ะ”

คาโอรียิ้มเหงาๆ “หนูไม่ได้ตั้งใจจะเล่าเรื่องแบบนี้ พี่มิซุโอะมา ทั้งที่ ตั้งใจว่าจะคุยเรื่องเฮฮามากกว่านี้”

“ไม่เป็นไร”

มิซุโอะใส่รถเข็นออกมาที่ระเบียง ไปที่หน้าห้องชิซูกะ

คาโอริเคาะประตู เสียงนุ่มนวลของหญิงชราขานตอบจากข้างใน มิซุโอะตามคาโอริเข้าไปในห้อง ชิซูกะนั่งอยู่บนเก้าอี้นวม อุทานเสียงดัง “อู๊ย”

“มิซุโอะ มาตั้งแต่เมื่อไร ไม่ได้เจอตั้งนาน น่าจะปีหนึ่ง...ได้แล้ว มั้ง”

ชิซูกะยิ้มต้อนรับมิซุโอะ ใบหน้ากลมมีริ้วรอยฝังลึก แต่ว่าผิวหน้าขาวผ่องนวลเนียน เส้นผมสีเงินยาวดูเข้ากับอาคารสไตล์ตะวันตกหลังนี้ ได้พอดีพอดี

“ตั้งแต่งงานศพคุณตาก็ปีครึ่งแล้วค่ะ ไม่ได้เจอกันตั้งนานนะค่ะ”

มิซุโอะผงกศีรษะให้

“ขอบใจที่มานะ เอ้า นั่งก่อน ไม่ต้องยืนคุยกัน”

มิซึโฮะวางเบาะรองนั่งบนพรม นั่งลงตามที่ชิซุกะบอก ขาอุ่นมาก คงเป็นเพราะติดตั้งฮีตเตอร์พื้นไว้

“คุณมิซึโฮะไปเรียนที่ออสเตรเลียมาใช่ไหมครับ”

นางาชิมะ มาซาอากิ ถามขณะเก็บกระเป๋าอยู่ข้างชิซุกะ นางาชิมะ เปิดร้านเสริมสวยอยู่แถวนี้ เขามาทำผมให้ชิซุกะเดือนละหลายหน

“ไม่ได้ไปเรียนหรอกค่ะ แค่ใช้ชีวิตตามใจตัวเอง”

“มันต้องเป็นประสบการณ์ล้ำค่าแน่นอนครับ เพราะว่าวันข้างหน้า เราต้องพร้อมรับการออกไปสู่สากล”

นางาชิมะพูดพลางพยักหน้าหงิกหงัก ใบหน้าเขาคิ้วคิ้วแดง อายุ เพิ่งจะ 35 ปี หุ่นผอมบางแต่มีกล้ามเนื้อ ผิวพรรณเต่งตึง

“ว่าแต่เซตผมเสร็จแล้วใช่ไหมคะ”

คาโอรินถามพลางมองหน้าชิซุกะกับนางาชิมะสลับกันไปมา

“เสร็จแล้วจ๊ะ”

ชิซุกะตอบเรียบๆ พลางจับทรงผม

“เมื่อกี้ยายโดนคุณนางาชิมะเทศน์”

“ผมไม่ได้เทศน์นะครับ”

นางาชิมะเห็นพวกมิซึโฮะทำหน้าที่ตกใจ เลยรีบร้อนปฏิเสธ “ผม บอกว่ารักษาสุขภาพด้วยนะครับ เพราะว่าเส้นผมกับผิวพรรณเป็นสิ่ง ที่ บ่งบอกถึงการมีสุขภาพดี หมู่นี้คุณท่านดูอึดโรยมาก ว่าแต่คุณท่านเลิกวิ่ง จ็อกกิงแล้วใช่ไหมครับ”

พอได้ยินคำว่าวิ่งจ็อกกิง มิซึโฮะตกใจหันไปมองชิซุกะ

“คุณยายวิ่งจ็อกกิงหรือคะ”

ปีนี้ชิซุกะอายุ 71 ปีแล้ว

“ยายวิ่งมานานแล้ว แต่คุณนางาชิมะบอกว่าให้เลิกวิ่ง เพราะว่า อายุมากแล้ว”

“ผมไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น การเดินดีต่อสุขภาพมากกว่าวิ่ง

จ็อกกิ้งครับ คุณท่านเดินเล่นทุกวันใช่ไหมครับ”

“ถ้าฉันไม่ได้เดินเล่น เส้นมันจะตึง”

“ดีแล้วครับ เดินต่อไปเรื่อยๆ นะครับ”

นางาชิมะกับชิซูกะเริ่มคุยกันเอง มิซุโฮะจึงกวาดตามองในห้อง
เมื่อก่อนเธอเคยเข้ามาเล่นในห้องนี้บ่อยๆ แต่หลายปีมานี้แทบจะไม่ได้
เข้ามาเลย บนผนังประดับของเก่าแปลกๆ ที่โคอิจิโรสะสมไว้ เช่น หน้าไม้ที่
ชาวไวคิงในยุโรปเหนือใช้ และนาฬิกาพกในยุคเอโดะ²

ตอนหันไปมองผนังด้านหลังตัวเอง มิซุโฮะถึงกับสะดุ้งเฮือก เพราะ
นึกว่ามีคนยืนอยู่ตรงนั้น แต่พอดูให้ดีๆ มันคือภาพเหมือนขนาดใหญ่ คน
ในภาพคือโคอิจิโรแต่งชุดเต็มยศ ฉากหลังน่าจะเป็นคฤหาสน์ทางชน
โคอิจิโรสวมถุงมือ ยืนประสานมือระดับเอว

“ตกใจใช่ไหมล่ะ”

ชิซูกะถามหลังจากอ่านสีหน้ามิซุโฮะ “ที่แรกยายจะติดภาพนี้ไว้ที่
ลิอบบี้บริษัท แต่ทุกคนบอกว่าดูไม่เหมาะสม เลยเอามาติดไว้ที่บ้านหลังนี้”

“ที่มิซุโฮะจำคำสั่งเสียของคุณตาได้ใช่ไหมคะ”

คาโอรินถามมิซุโฮะแทรกขึ้นมา “คุณตาสั่งเสียไว้ว่า ถ้าตายแล้ว
ให้ติดภาพเหมือนไว้ที่บริษัท คุณพ่อเลยไปสั่งทำไว้ ภาพส่งมาถึงเมื่อครึ่งปี
ที่แล้ว”

“อ้อ...”

มิซุโฮะดูภาพเหมือนอีกครั้งหนึ่ง กรอบภาพตกแต่งอย่างสวยงาม
สูงจรดเพดาน ถ้าจะนำภาพเหมือนของประธานกรรมการบริษัทคนก่อนไป
ติดที่ลิอบบี้ก็ดูไม่เหมาะสมจริงๆ

“ภาพนี้ติดไว้ที่ทางเดินจนถึงเมื่อเดือนที่แล้ว แต่ว่าพวกวากาโกะ
ไม่ชอบ เลยย้ายมาติดที่ห้องนี้ ยายคิดว่าในเมื่อตาสั่งเสียไว้ มันก็ช่วยไม่ได้
แต่พอเอามาติดในห้องแบบนี้ก็น่ากลัวนะอะ ดูเหมือนตาจะออกมาจาก

² ค.ศ. 1603-1863

ภาพตอนกลางคืน”

คำพูดของชิซุกะทำให้ทั้งสามอมยิ้ม ทันใดนั้นได้ยินเสียงเคาะประตู มิซุโสะเปิดประตู แม่บ้านซุซุเอะยืนอยู่ข้างนอก

“มีคนมาขอพบเจ้าของบ้าน ตอนนี้อยู่ที่ประตูรั้วค่ะ”

ซุซุเอะพยายามข่มความตื่นเต้น

“อึ้ย พวกคุณมูเนฮิโกะยังไม่กลับมาเลย”

“คะ คุณผู้ชายบอกว่าซาากลับจะแวะสุสาน”

“หรือ ฉันฉันคงต้องออกไปพบเอง เขาเป็นใครหรือ”

“ค่า เอ่อ...คือว่า”

ซุซุเอะมองหน้าทุกคนแล้วกลืนใจพูด “เขาบอกว่าเป็นช่างทำตุ๊กตาค่ะ”

“ช่างทำตุ๊กตานั้นหรือ”

ชิซุกะเอียงคอจน “ช่างทำตุ๊กตาที่หมายถึงคนทำตุ๊กตาใช่ไหม”
“ใช่ค่ะ”

“ช่างทำตุ๊กตามีฐานะอะไรกับบ้านเราเนี่ย”

“เอ” ซุซุเอะเอียงคอ

“อาจมีฐานะกับคุณแม่ก็ได้นะคะ”

คาโอริเอ่ย “ก็คุณแม่สนใจเรื่องของท่านี่คะ อาจเป็นฐานะเรื่องนั้น”
“อือ นั่นสินะ”

ชิซุกะพยักหน้าน้อยๆ “ฉันน่าจะไปหาเขาแล้วกัน คุณซุซุเอะช่วยพาเขาไปที่ห้องรับแขกทีนะ”

“รับทราบค่ะ” ซุซุเอะว่าแล้วเดินจากไป

มิซุโสะกับคาโอริก็ตามไปที่ห้องรับแขกด้วย เพราะอยากรู้เรื่องช่างทำตุ๊กตา นางาชิมาบอกว่าคืนนี้จะมาใหม่และขอตัวกลับไปแล้ว วันนี้เป็นวันทำบุญครบรอบ 49 วัน ให้โยริโกะ ทุกคนจึงมารวมตัวกันคืนนี้

เมื่อพวกมิซุโสะไปถึงห้องรับแขก มีชายแต่งตัวประหลาดนั่งรออยู่

เขาสวมเสื้อนอกสีดำอมเขียว กางเกงเข้ารูปสีดำ เสื้อเชิ้ตตัวในสีขาว ผูกริบบิ้นสีขาวที่ปกเสื้อแทนหูกระต่าย อายุอานามไม่น่าจะถึง 30 ปี ขาวซีด หุ่นผอมแห้ง โหนกแก้มชัดเหมือนฝรั่ง มิซุโอะเห็นแล้วนึกถึงผีดูดเลือดในภาพยนตร์

พอพวกมิซุโอะเดินเข้าไป เขาถูกพรวดจากโซฟา ค้อมศีรษะด้วยท่าทางเหมือนหุ่นยนต์

“ขอประทานโทษด้วยครับที่มาพบกะทันหัน”

เสียงเขาก้องกังวานดูจโลหะ แต่ไม่ถึงกับน่าสนใจ

“เพราะว่ามีเรื่องอยากแจ้งให้ทราบ ผมชื่อโกะโจ เป็นช่างทำตุ๊กตาครับ”

เขาว่าแล้วยื่นนามบัตรให้ ชิซูกะรับมาแล้วพูดว่า

“คุณโกะโจ...ชื่อแปลกดีนะคะ”

จากนั้นส่งต่อให้พวกมิซุโอะ นามบัตรพิมพ์ว่า ‘โกะโจ ชินโนซูกะ ช่างทำตุ๊กตา’

“ฉันเป็นแม่ยายของทาเกมิยะ มูเนฮิโกะ เจ้าของบ้านหลังนี้ ส่วนสองคนนี้เป็นหลานสาวฉันเองค่ะ”

พวกมิซุโอะโค้งคำนับ โกะโจก็ค้อมศีรษะให้อีกครั้ง

“เอาละ คุณมีธุระอะไรคะ”

ชิซูกะรอจนทุกคนนั่งลงบนโซฟาแล้วค่อยพูดเข้าเรื่อง “ดูท่าทางจะเป็นเรื่องสำคัญมาก แต่ขอออกตัวไว้ก่อนเลยนะคะ พวกฉันไม่ได้มีความรู้เกี่ยวกับตุ๊กตา เชิญคุณว่ามาได้เลยคะ”

“ธุระของผมไม่จำเป็นต้องใช้ความรู้เฉพาะทางเกี่ยวกับตุ๊กตาครับ”

โกะโจตอบด้วยน้ำเสียงเด็ดเดี่ยว

“แต่อย่าคิดว่าเรื่องที่ผมจะพูดต่อไปนี้เป็นเรื่องตลกไร้สาระเลยนะครับ บางจุดอาจทำให้เชื่อได้ยาก แต่กรุณาฟังให้จบด้วยนะครับ”

“คงจะเป็นเรื่องน่ากลัวสินะคะ”

ชิซูกะพูดยิ้มๆ

“ครับ”

โกะโจพูดด้วยสีหน้าซึ่งข้ง “ถ้าจะบอกว่าเป็นเรื่องน่ากลัวมาก คุณคงไม่ขัดข้องใช่ไหมครับ”

มิซึโฮะได้ยินเขาพูดแล้วออกสั่นขวัญแขวน คาโอรุที่นั่งอยู่ข้างกันยึดตัวตรง ทันใดนั้นประตูเปิดแง้มอย่างเกรงใจ ชูซุเอะก้าวเข้ามา เธอมีสีหน้าเครียด ยกขาฝรั่งมาเสิร์ฟตรงหน้าแต่ละคน

“คุณซื้อตุ๊กตาปิเอโรมาใช่ไหมครับ”

โกะโจถาม

“ปิเอโรหรือ”

ชิซูกะชะงักค้างในท่ายกถ้วยชาขึ้นจิบ

“ปิเอโรไหนคะ”

“ลำตัวทำด้วยไม้ สวมหมวกสีดำครับ ใส่ชุดสีขาว ร้านขายของเก่าในเมืองบอกว่าคนบ้านนี้ซื้อมันมาเมื่อเร็วๆ นี้”

“ปิเอโรหรือคะ...”

ชิซูกะว่าแล้วตบมือพร้อมกับร้องอ้อ “ตุ๊กตาตัวนั่นเอง โยริโกะซื้อเมื่อสองเดือนที่แล้ว”

“งั้น ตอนนั้น”

คาโอรุขมวดคิ้วหันไปมองหน้าชิซูกะ

“ใช่ ตุ๊กตาปิเอโรที่ตั้งอยู่บนชั้นตรงทางเดินในตอนนั้น”

“ตอนนั้นคือ...” มิซึโฮะถาม

“ตอนที่โยริโกะฆ่าตัวตายไงละ ตอนนั้นตุ๊กตาปิเอโรตั้งอยู่บนชั้นข้างบันได”

“เอ...”

มิซึโฮะปิดปาก นึกคำพูดไม่ออก คนที่อ้าปากพูดแทนคือช่างทำตุ๊กตา

“คนที่ซื้อปิเอโรเสียไปแล้วหรือครับ”

“คะ” ชิซูกะตอบ “ฆ่าตัวตาย วันนี้เป็นวันทำบุญครบรอบ 49 วัน”

“จริงหรือครับ”

ช่างทำตุ๊กตานั้นคอคตกนิ่งๆ อยู่ครู่หนึ่ง ดูเหมือนเขาเสียใจกับการตายของโยริโกะจริงๆ แต่มีชิซูกะไม่เข้าใจว่าเขาเสียใจขนาดนั้นทำไม

“หายไปแล้วสินะครับ”

เขาพิมพ์เหมือนพูดกับตัวเอง

“หายไปแล้วหรือ” ชิซูกะย้อนถาม

โกะโจส่ายหน้าช้าๆ บอกว่า

“ตุ๊กตาตัวนั้นมีชื่อว่า ปิเอโรตัวช่วย ใครที่ได้มันไปจะต้องเกิดเรื่อง

โชคร้ายตามมา เจ้าของปิเอโรคนก่อนตายยกครัวเพราะอุบัติเหตุทางถนน เจ้าของคนก่อนหน้านั้นอีกกลุ่มคลั่งฆ่าตัวตาย นอกจากนี้เรื่องโชคร้ายเกี่ยวกับปิเอโรมีอีกเยอะมากเลยครับ”

เขากวาดตามองปฏิภรรยาของทั้งสาม

เวลาผ่านไปครู่หนึ่ง

คำพูดของโกะโจทำให้บรรยากาศในห้องรับแขกโถงพลันตึงเครียด ชิซูกะพูดเสียงเรียบเหมือนเดิมเพื่อคลายความเครียด “ปิเอโรตัวช่วยนี่เรื่องจริงหรือคะ”

“แล้วคุณเกี่ยวข้องกับปิเอโรคะ”

“พ่อแม่เป็นคนทำตุ๊กตาตัวนั้นครับ” โกะโจตอบ

“พ่อแม่เสียไปแล้ว แต่เป็นห่วงตุ๊กตานั้นจนลมหายใจสุดท้ายสั่งเสียไว้ว่าให้ไปเอามันกลับมาทำลายด้วยวิธีที่เหมาะสม”

“หมายความว่าคุณอยากซื้อคืนใช่ไหมคะ”

“ใช่ครับ ผมพร้อมจะจ่ายโดยบวกเพิ่มราคาที่ซื้อมาให้อีกเล็กน้อย”

“เรื่องเงินไม่เป็นไรหรอกคะ... รอสักครู่จะคะ เดี่ยวฉันไปหยิบตุ๊กตามาก่อน”

ชิซุกะว่าแล้วเดินออกจากห้องรับแขก

โกะโจไม่ได้มีที่ทำสนใจหญิงสาวสองคนตรงหน้าแม้แต่น้อย มองภาพบนผนังและของตั้งโชว์เป็นระยะ แต่แล้วสะดุดตาเข้ากับชั้นวางของริมหน้าต่าง

“ภาพจิกริชอวี่สินะครับ”

“คะ” คาโอริตอบ “พอชอบ...เลยวางเกมฝึกสมองที่เล่นค้างไว้ในห้องต่างๆ”

มิซุโอะก็ลุกขึ้นไปดูภาพนั้น เป็นภาพประหลาด หญิงชราที่ห่านบินอยู่บนท้องฟ้า ภาพเกือบจะต่อเสร็จสมบูรณ์ เหลือแค่ส่วนที่เป็นท้องฟ้าสีคราม

“ภาพนี้เหมือนมาเทอร์ กูส³เลยนะครับ น่าจะเป็นฉากหนึ่งในนิทาน”

โกะโจพูดอย่างเข้าอกเข้าใจแล้วหย่อนตัวลงนั่งโซฟาอีกครั้ง

“เรื่องตุ๊กตาปิเอโร”

มิซุโอะหันไปหาคาโอริ “เมื่อกี้พี่เห็นว่าบนชั้นข้างบันไดมีตุ๊กตาเด็กผู้ชายกับลูกม้านะ”

“ใช่คะ หลังจากคุณแม่ฆ่าตัวตาย คุณยายเอาปิเอโรไปเก็บ บอกว่าน่าขนลุก จริงๆ แล้วตุ๊กตาเด็กผู้ชายจูงลูกม้าวางอยู่บนชั้นมาตลอด แต่วันนั้นเป็นวันเดียวที่ตุ๊กตาปิเอโรแปลกหน้ามาวางอยู่ เพราะเหตุนี้ ถึงจะไม่ได้ฟังเรื่องที่คุณโกะโจเล่า หนูก็คิดว่าตุ๊กตานั่นเป็นตัวขวยจริงๆ ค่ะ”

“แปลกดีนะครับ” โกะโจเอ่ย “แต่ว่าตุ๊กตาตัวนั้นมีพลังชั่วร้าย”

น้ำเสียงเขาเคร่งเครียดชวนสะดุ้ง มิซุโอะเผลอมองตาเขา โกะโจเจ้าของนัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนจ้องมองเธอและพยักหน้าหงึกหงัก

ความเงิบเข้าปกคลุมจนกระทั่งชิซุกะกลับมาพร้อมกับถือกล่อง

³ (Mother Goose) หญิงม่ายที่มีลูกติด 10 คน เธอโด่งดังในฐานะนักเล่านิทานและนักร้องเพลงกล่อมเด็ก

ใบหนึ่ง เธอนั่งลงบนโซฟา เปิดฝากล่อง ช่างในกล่องมีตุ๊กกระจก ชิชุกะหยิบ
ตุ๊กกระจกออกมาวางบนโต๊ะแล้วเปิดตู้

“นี่แหละครับ”

ช่างทำตุ๊กตาพยักหน้า

“ใช่แน่นอน ปีเอโรตัวช่วย”

ตุ๊กตาดาวนี้มีลักษณะตามที่โกะโจบรรยายไว้เมื่อครู่ สวมหมวกสีดำ
นุ่งชุดผ้าไหมสีขาวย และมีสีหน้าเศร้าโศก ดูน่าขนลุก

“ตุ๊กตาดาวนี้วางอยู่ที่ทางเดินเธอคะ”

มิซึโฮะถาม ชิชุกะพยักหน้า

“เผชิญวางอยู่แค่วันนั้นวันเดียว”

“นั่นสินะคะ แต่ทำไมต้องเป็นวันนั้นด้วย”

“เท่าที่ได้ยินมา คุณมูเนฮิโกะเอามาวางไว้”

“คุณลุงหรือ”

“ใช่ เพราะว่าเป็นของที่โยริโกะซื้อแล้วมาส่งที่บ้าน เลยวางไว้
เอาไว้จรรพยา แต่พอเกิดเหตุการณ์แบบนั้น จึงเอามาเก็บไว้ที่ห้องยาย”

โกะโจยกกล่องตุ๊กตาขณะฟังบทสนทนาของทั้งสอง แต่พอวางคืน
บนโต๊ะก็ถามด้วยสายตาสงสัย

“ขายให้ผมได้ไหมครับ”

ทว่าชิชุกะเอียงคอ

“เสียใจด้วยนะคะ ฉันให้คำตอบตอนนี้ไม่ได้ มันเป็นของที่ลูกสาว
ฉันซื้อมาก็จริง แต่เธอตายไปแล้ว เลยต้องถามสามีเธอก่อน”

“ถ้าฉันเขาจะกลับมาเมื่อไรครับ เดี่ยวผมจะมารบกวนใหม่”

“น่าจะกลับมาตอนค่ำๆ ค่ะ แต่คืนนี้ไม่สะดวกเพราะว่ามีแขกเยอะ
ฉันจะถามเขาให้ คุณค่อยมาพุ่นี้นะคะ”

“พุ่นี้นี้...หรือครับ”

โกะโจถริมฝีปาก หลบมองปลายนิ้วที่ประสานกันบนโต๊ะ ท่าทาง

แบบนี้เขาคงเชื่อว่าปีเอโรเป็นตัวช่วยจริงๆ มิซุโสะคิด

“ตกลงครับ ฉันพรุ่งนี้ผมจะมารบกวณใหม่”

“ขอโทษนะคะ” ชิซูกะเอ่ย

“ไม่เป็นไรครับ แค่คุณยอมสละเวลารับฟังเรื่องเหลือเชื่อก็เป็น
พระคุณมากแล้ว”

โกะโจลุกขึ้น สวมเสื้อโค้ตสีดำที่วางอยู่ข้างตัว เสื้อโค้ตดูคล้าย
ผ้าคลุม ชวนให้มิซุโสะนึกถึงผีดูดเลือดอีกแล้ว

ชิซูกะออกจากห้องรับแขก เรียกซุซุเอะพร้อมกับสั่งให้เอาตุ๊กตา
ไปเก็บไว้ในห้องใต้ดิน

มิซุโสะออกไปส่งโกะโจถึงทางเข้าบ้านพร้อมกับชิซูกะและคาโอรุ
เขาดูสนใจบ้านหลังนี้ทั้งที่สร้างเป็นรูปกางเขน แต่กลับไม่ได้พูดถึงเลย

“ขอให้บ้านหลังนี้มีแต่ความสุขนะครับ”

เขาพูดขณะจับมือกับชิซูกะตรงโถงประตู

“ขอบคุณค่ะ คุณก็เช่นกันนะคะ”

“ฉันเจอกันพรุ่งนี้ครับ”

ช่างทำตุ๊กตาว่าแล้วออกจากคฤหาสน์กางเขน

(สิ่งที่ปีเอโรเห็น)

ผมรู้สึกравกับหลับไหลไป 49 วัน

หลังจากหญิงสวมชุดนอนกระโปรงสีขาวโดดลงไปใบบึง มีคนมาอุ้ม
ผมไป ตัวเขาบังจนผมมองไม่เห็นอะไรเลย จึงไม่รู้ว่าเขาเป็นใคร ผมนึกว่า
จะโดนกระทำบางอย่าง แต่ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น ผมล้มกึ่งอยู่บนพรมอีกครั้ง

มองเห็นระเบียงที่เธอโอดลงไป ผมนอนอยู่อย่างนั้นครู่หนึ่ง

แต่แล้วได้ยินเสียงบางอย่างเคลื่อนมาหา ภาพที่เห็นคือหญิงนั่งรถเข็นเคลื่อนผ่านผมไป เธอเคลื่อนไหวว่องไวเหมือนคนใจลอย

หญิงนั่งรถเข็นเคลื่อนไปที่ระเบียง มองข้างล่างแล้วปล่อยโฮอยู่นานโข เธอหยุดร้องไห้เนื่องจากได้ยินเสียงชายกลุ่มหนึ่ง ผมมองไม่เห็น แต่พวกเขาขึ้นบันไดมา บ้างออกไปที่ระเบียง บ้างถามหญิงนั่งรถเข็นอย่างเป็นซาวอยู่พักใหญ่ แต่แล้วจากไปอีกครั้ง หญิงนั่งรถเข็นก็ไม่อยู่ ระหว่างนั้นไม่มีใครมาอ้อมผมขึ้นเลย

เวลาผ่านไปอีกพอสมควร ผมได้ยินเสียงคนคุยกัน เป็นเสียงหญิงสองคน เสียงหนึ่งเป็นของหญิงนั่งรถเข็น อีกเสียงน่าจะเป็นหญิงแก่ชรา

“คาโอรินเข้าไปอยู่ในห้องก่อน”

หญิงชราสั่งหญิงนั่งรถเข็น ผมเลยรู้ว่าเธอชื่อคาโอริน

“แต่ว่าในเวลาแบบนี้...”

คาโอรินเสียงสั้นระรัว

“ยายเข้าใจ”

หญิงชราถอนหายใจยาว “แต่ว่ามันช่วยอะไรไม่ได้แล้ว เอาละ ไปพักที่ห้องยายกันเถอะ”

เสียงรถเข็นเคลื่อนมาใกล้ จนมาหยุดตรงข้างหูผม

มีคนเก็บผมขึ้นมาเสียที คนที่ช่วยเก็บผมคือหญิงหน้าตาดีเป็นผู้ดี ผมสึดอกเลา

“ยายไม่เคยเห็นตุ๊กตาดังนี้เลย”

คาโอรินพยักหน้าเห็นด้วยกับคำพูดของอีกฝ่าย

“หนูไม่รู้เลยว่ามันมาอยู่ตรงนี้ตั้งแต่เมื่อไร”

“เธอ...เป็นตุ๊กตาที่ดูน่าขนลุกนะ”

หญิงชราเอียงคอ เอื้อมมือมาคว้าตัวผม “ขวางหูขวางตา เก็บไปให้พ้นดีกว่า แล้วเอาอย่างอื่นมาวางไว้ตรงนี้แทน”

เธอดีใจผมมาที่ห้อง หยิบกล่องกับตุ๊กกระจกในห้องเก็บของออกมา แล้วขังผมไว้ในมุมตู้ติดผนัง ผมอยู่ในตุ๊กกระจก จึงไม่ได้ยินเสียงข้างนอก

ผมเพิ่งได้ออกมาข้างนอกเมื่อคืนนี้เอง

ผมถูกพามาที่ห้องรับแขก ทว่าตกใจที่โกะโจอยู่ที่นั่นด้วย ชายคนนั้นตามล่าผมอีกแล้ว

หลังจากโกะโจกลับไป แม่บ้านพาผมกลับไปห้องใต้ดิน นึกว่า จะต้องไปอยู่ห้องเก็บของอีกแล้ว แต่ไม่ใช่ พอเปิดประตูห้องฝั่งตรงข้ามห้องเก็บของ เป็นห้องฟังเพลงสะอาดสะอ้าน ข้างในนั้นมีชั้นจัดระเบียบเก็บแผ่นเสียง ข้างล่างเป็นลิ้นชัก บนชั้นวางของมีกล่องใส่เทปคาสเซ็ทหลายสิบตลับ เหนือขึ้นไปมีกล่องจิกซอว์ตั้งฟังอยู่ ฝากล่องเป็นภาพนโปเลียน ผู้หยิ่งทะนง ผมถูกวางไว้ตรงหน้ากล่องใส่เทปคาสเซ็ท อยู่ในตำแหน่งที่โดนนโปเลียนหลุมมองจากด้านหลังพอดี

แม่บ้านทิ้งผมไว้ตรงนั้น ปิดไฟแล้วออกจากห้องไป

2

พวกมูเนฮิโกะกลับมาตอนเย็น ขณะมิซุโฮะกำลังคุยกับคาโอริอยู่ในห้องนั่งเล่น

“อ้าว ไม่ได้เจอตั้งนาน ดูสวยขึ้นเป็นกองเลยนะ”

มูเนฮิโกะพูดแซวผิวดิวสัยพลางนั่งประจันหน้ากับทั้งสอง มิซุโฮะยิ้มให้ กล่าวทักทายเขากับพวกวากาโกะ

มูเนฮิโกะเคยเป็นโรคกระเพาะอาหารและลำไส้อักเสบ ร่างกายซูบผอม สีหน้าก็ไม่สู้ดีนัก โหนกแก้มสูง เบ้าตาลึก การเสียชีวิตของโยริโกะทำให้เขาต้องรับช่วงต่อบริษัท แต่เขาเป็นคนขี้กลัวมาก ไม่เหมาะกับ

ตำแหน่งประธานบริษัทขนาดใหญ่ เจ้าตัวก็คงจะกังวลเรื่องนั้นจึงไว้หนวด
รอบปาก ใส่แว่นกรอบทองเพื่อปกปิดใบหน้าซุบซอบนี้ไว้

แต่คนที่ดูภูมิฐานคือคนโต คัตสึยูกิ สามิของวากาโกะ เขาตัว
ไม่สูงนัก แต่เคยเล่นกีฬายูโด จึงมีไหล่กว้างและแผงอกหนา ใบหน้ากว้าง
เป็นมันเงา แสดงให้เห็นว่ามีพลังกำลังเหลือล้น

“ได้ข่าวว่าไปอยู่ออสเตรเลีย ผู้ชายที่โน่นเห็นใช้ใหม่ มิซึโฮะจัง
คงจะโดนรุมจีบจนปวดหัวเลยสิท่า”

คัตสึยูกิว่าแล้วหัวเราะปากกว้าง มิซึโฮะรู้สึกรู้ว่าน้ำเขยคนนี้เหลือบ
มองขาอ่อนเธอมาตักพักแล้ว เพราะว่าวันนี้เธอนั่งกระโปรงสั้นรัดรูปสี
น้ำตาลเข้ม

“ไม่จริงหรอกคะ ผู้ชายที่โน่นเป็นสุภาพบุรุษมากกว่าผู้ชายญี่ปุ่น
เสียอีก”

มิซึโฮะพูดเห็นพร้อมกับตั้งใจยกขาสูงสลับขาไขว่ห้าง

วากาโกะอมยิ้มฟังบทสนทนาเงิบๆ เธอค่อนข้างตัวเล็ก หน้าตา
เงิบๆ แต่คงเรียกได้ว่าสวยแบบผู้หญิงญี่ปุ่น เหมือนโยริโกะกับคาโอรุ ใน
บรรดาลูกสาวสามคนของโคอิจิโร โคโตะเอะ แม่ของมิซึโฮะเป็นคนเดียวที่มี
ใบหน้าเหมือนฝรั่ง มิซึโฮะก็ได้แม่มา

นอกจากพวกมุเนฮิโกะแล้ว มีผู้หญิงคนหนึ่งที่มีมิซึโฮะไม่รู้จัก เป็น
หญิงสาวใส่สูทสีพื้น ถึงจะใช้คำว่าหญิงสาว แต่เธอน่าจะอายุ 30 เศษๆ
นั่งหลังตรงแอ่นอกราวกับจะอดสูดสูดส่วน นัยน์ตาเฉี่ยว จมูกโด่ง ขนใน
รักถึงแมวมดยอง

มุเนฮิโกะแนะนำว่าเธอชื่อมิตะ ริเอโกะ เป็นเลขานุการของเธอ

“ขอฝากตัวด้วยนะคะ”

เธอยืดอกโค้งคำนับเหมือนนางแบบ เปล่งเสียงทุ่มแต่กังวานอย่าง
มีเสน่ห์

“เอาละ งั้นพวกเราแยกย้ายกันไปพักผ่อนที่ห้องเถอะ”

มูเนฮิโกะว่าแล้วลุกขึ้น สามีมรรยาคนโตเดินไปที่บ้านได มิตะ ริโอะก็เดินตามพวกเขาไปเหมือนเป็นเรื่องปกติ

“วางมาดยังกับเป็นมรรยาคุณพ่อ”

หลังพวกเขาเดินลับตาไป คาโอรินพูดด้วยน้ำเสียงแตกตื่นผิดวิสัย

“คนคนนั้นหรือ” มิซุโฮะถาม

“ใช่ค่ะ คุณแม่เสียได้ไม่กี่วันเอง...ร้ายซะมัด”

คาโอรินก็หันหน้ากัตรีมฝีปากล่าง เธอไม่ค่อยแสดงสีหน้าแบบนี้ให้เห็น มิซุโฮะพอจะรู้มาบ้างว่ามูเนฮิโกะเป็นคนเจ้าชู้ เขาเปลี่ยนผู้หญิงไม่ซ้ำหน้ามาแต่ไหนแต่ไร คนล่าสุดคงจะเป็นเลขชาย สาวคนนั้น

“คุณป้ารู้เรื่องนั้นรีเปล่า”

มิซุโฮะกระซิบถาม

“รู้อยู่แล้วค่ะ” คาโอรินตอบ

“ก็เธอเป็นเลขชาย คุณแม่มาก่อน”

“เลขชาย คุณป้าจั้นหรือ”

“คุณแม่แสร้งทำเป็นไม่รู้ แต่ก็รู้อยู่เต็มอก หนูก็รู้ค่ะ”

“หรือ...”

มิซุโฮะนึกถึงเรื่องที่คุยกับโคโตะอะผู้เป็นแม่ก่อนจะมาที่นี่ ที่โคโตะอะไม่มาด้วยนอกจากติดงานแล้ว น่าจะไม่อยากเจอหน้ามูเนฮิโกะด้วย

“ยายนั้นไม่ได้ท้อแท้และเป็นโรคประสาทต่างๆ แบบนั้นหรอก”

โคโตะอะขยับมือตรงหน้าผ้าใบ พูดด้วยน้ำเสียงข่มความโกรธ ยายนั้นที่ว่าหมายถึงโยริโกะ

“แต่ฆ่าตัวตายแบบนั้น...ต้องเจอเรื่องทุกข์ใจมากแน่ๆ หมอนั้นตีหน้าเซ่อ แต่ว่าใจดำอำมหิต”

“คุณลุงหรือค่ะ”

มิซุโฮะถาม โคโตะอะมือกระตุกเล็กน้อย คงหงุดหงิดที่ลูกสาวเรียกผู้ชายซึ่งตนเกลียดชังว่า ‘คุณลุง’

โคโตเอะหันขวับไปหามิซุโฮะ พุดพร้อมกับจ้องหน้าเธอ

“มิซุโฮะ ลูกไปคฤหาสน์ทางเขนนะ ไปสืบมาให้ละเอียดว่าเกิดอะไรขึ้น คุณป้าโยริโกะโดนบีบบังคับอะไรบ้าง”

“สืบ...ถ้ารู้ความจริงแล้วคุณแม่จะทำอะไรคะ”

มิซุโฮะถาม โคโตเอะเบือนหน้าหนี ถอนใจเบาๆ

“แม่ไม่รู้ แต่ปล่อยไปแบบนี้ก็คําใจ”

มิซุโฮะเห็นแม่กั๊กกรามถึงกับจ้องตาค้าง

ที่^๑คุณป้าโยริโกะถูกบีบบังคับให้ฆ่าตัวตาย...เป็นเพราะว่าคุณลุงนอกใจ^๒ข้าแล้วข้าเล่าอย่าง^๓ที่คาโอริพูดเมื่อ^๔ก็หรือ

มิซุโฮะนึกถึงสีหน้าหม่นหมองของโคโตเอะในตอนนั้นแล้วคาดเดาแบบนั้น

“ทุกคนเกลียดชังคุณพ่อ”

คาโอริพิมพ์ “เพราะว่าคุณแม่เป็นที่รักของทุกคน แต่ไม่มีใครกล้าพูดแบบนั้นต่อหน้า เพราะคุณพ่อเป็นเจ้าของบ้านหลังนี้”

“คาโอริก็เกลียดคุณลุงเหวอ”

มิซุโฮะถาม คาโอริกุมขมับ นิ้วหน้าอย่างเจ็บปวดแล้วหันหน้ามา

“เกลียดคะ เกลียดมาก เกลียดมากเลย”

อาโอเอะ จินอิชิ กลับมาถึงบ้านก่อนมี้อาหารเล็กน้อย มิซุโฮะกำลังนั่งเล่นอยู่ในห้องคาโอริ ได้ยินเสียงเคาะประตู คาโอริจึงขานตอบประตูเปิดออกซ้าๆ

“เจอคู่แข่งแล้วใช่ไหมครับ”

อาโอเอะถามเสียงแหบ “ผมได้ยินว่าคุณมิซุโฮะมา นึกว่าเธอจะว่าเรื่องเสียอีก ถ้าคุณหนูแบ่งสีหน้าจงเกลียดจงชังให้ผมสักครั้งหนึ่ง ผมก็มีความสุขแล้วครับ”

ประโยคหลังเขาพูดกับคาโอริ แล้วเดินเข้ามาในห้องโดยไม่ได้ออ

อนุญาต

“อย่าพูดบ้าๆ นะ”

คาโอริมีน้ำโท

“ก็มันเรื่องจริงนี่ครับ”

อาโอเอะยีนนิ่ง เจอกันครั้งล่าสุดราวหนึ่งปีครึ่ง แต่ว่าเขาไม่ได้เปลี่ยนไปจากตอนนั้นเลย มิซุโสะคิด

“เรียนปริญญาโทเป็นยังไงบ้าง”

มิซุโสะถามแทนการทักทาย

“ก็ไม่มีอะไรเป็นพิเศษครับ แต่ละวันช่างน่าเบื่อ ผมเรียนเอกเคมี เสียเงินเสียทองและเวลาไปกับการทำวิจัยที่ไม่ค่อยเป็นประโยชน์กับคนอื่น”

“ได้ยินมาว่านายเรียนจบปีนี้”

“ผมเรียนจบแล้วครับ ได้งานทำแล้วด้วย เหลือแค่หาคนที่เหมาะสมกับตัวเอง เกมชีวิตจะได้สำเร็จไปครึ่งหนึ่ง”

อาโอเอะว่าแล้วหันไปมองคาโอริอย่างมีเลศนัย คาโอริทำเหมิน

อาโอเอะ จินอิจิ พักอยู่ที่บ้านหลังนี้ตั้งแต่เรียนปริญญาตรี โคอิจิโร ตาของพวกมิซุโสะเป็นคนอนุญาต เพราะว่าอาโอเอะเป็นหลานของเพื่อนสมัยที่ออกรบด้วยกัน เขามีอดีตอันน่าเศร้า พ่อแม่เสียชีวิตเนื่องจากประสบอุบัติเหตุทางถนน ตอนนี้เป็นเพื่อนของโคอิจิโรก็เสียไปแล้ว แต่สมัยที่เขายังมีชีวิตอยู่ โคอิจิโรได้ให้สัญญาว่าตระกูลทาเกมิยะจะดูแลอาโอเอะ จนกว่าจะเรียนจบปริญญาโท จะว่าไปแล้วชิซูกะเป็นผู้รักษาสัญญาอยู่ตอนนี้

โคอิจิโรไม่ได้มองว่าอาโอเอะเป็นแค่หลานของผู้มีพระคุณ แต่ยังมีโปรดปรานเขามากอีกด้วย ตอนที่อาโอเอะเพิ่งมาอยู่ที่นี้ มิซุโสะเคยคุยกับโคอิจิโร

“จินอิจิคุงเป็นคนฉลาด ในเวลาคับขันก็มีสติ สมกับที่อาโอเอะภาคภูมิใจ วันข้างหน้า ถ้าคาโอริได้แต่งงานกับเขาก็คงจะดี เพราะว่าตา

“ไม่ได้สนใจเรื่องชาติตระกูลอยู่แล้ว”

โคอิจิโรพูดแบบนี้จริงๆ

มิซึโฮะเคยเจออาโอเอะหลายครั้ง ดูท่าทางเขาจะมีใจให้คาโอริ โดยไม่ได้ใส่ใจในเรื่องที่เธอซาพิการ และแสดงความรู้สึกอย่างตรงไปตรงมา ด้วยซ้ำ มิซึโฮะชอบเขาตรงจุดนี้ และเขาก็เป็นหนุ่มรูปหล่อมีระดับ แต่ดูเหมือนว่าคาโอริจะไม่ค่อยยอมเปิดใจรับเขา

หลังอาโอเอะออกไปจากห้อง มิซึโฮะลองถามคาโอริ

“เกลียดเขาเหรอ”

“ไม่ถึงกับเกลียดหรอกค่ะ”

คาโอริพูดไม่เต็มปาก “ผู้หญิงนะ... ต่อให้ไม่ได้มีร่างกายเหมือนหนู ก็ยอมมองว่าเขาเป็นผู้ชายในฝันอยู่แล้ว และยังสารรูปหนูเป็นแบบนี้ แค่มิซึโฮะแบบนั้นก็ควรมีความสุขแล้วจริงไหมคะ แต่ว่า...”

เธอเว้นจังหวะครู่หนึ่ง

“แต่ว่าหนูไม่รู้สึกเลยว่าเขามีหัวใจหัวใจ เขาเป็นคนที่ไม่แสดงอารมณ์หรือความในใจเด็ดขาด พี่คิดว่าผู้ชายวัยนั้นเป็นแบบนี้หรือคะ”

“ผู้ชายเจ้าอารมณ์ก็น่ารำคาญนะ”

มิซึโฮะพูดไปตามตรง ผู้ชายพรรคนั้นมีถมไป

“แต่ก็น่าจะมีความรู้สึกนะคะ คนคนนั้นเหมือนหุ่นยนต์”

“คุณตาชอบเขามากนะ บอกว่าอยากส่งเสียให้เรียนการเมือง การปกครอง”

“คุณตาเนี่ยนะ แต่ว่าคุณแม่เกลียดเขานะคะ”

“จริงเหรอ”

“ค่ะ คุณแม่รู้สึกกับเขาแบบเดียวกับหนู คุณพ่อก็ไม่อยากอยู่ใกล้เขาด้วย”

“ทำไมล่ะ” มิซึโฮะถาม

คาโอริเอานิ้วจิ้มขมับ ตอบว่า “เพราะเขาฉลาดเกินไป”

“คุณพ่อกลัวความฉลาดของเขา คุณพ่อไม่เหมือนคุณตา ไม่มีทางเลือกคุณอาโอเอะมาเป็นสามีหรอก”

มิซุโสะเข้าใจแล้ว สมัยเรียนปริญญาตรี อาโอเอะมีผลการเรียนระดับแนวหน้า พอเรียนปริญญาโทก็ไปนำเสนองานวิจัยที่ต่างประเทศบ่อยๆ การมีผู้ชายฉลาดปราดเปรื่องอยู่ใกล้ตัวแบบนี้ คนอย่างมุเนฮิโกะคงมองว่าเป็นหอกข้างแคร่

“นั่นอาโอเอะคงต้องเอาชนะใจคุณลุงให้ได้ก่อนสินะ”

“ทำนองนั้นแหละค่ะ แต่คงเป็นไปได้หรอก”

คาโอรินพูดราวกับไม่ใช่เรื่องตัวเอง

“คาโอรินละ ถ้าไม่ใช่อาโอเอะคง จะเลือกผู้ชายแบบไหน”

มิซุโสะถาม คาโอรินลอกตาแบบงงๆ แล้วยกไหล่อย่างไม่ยี่หระ

“หนูจะไม่แต่งงานไปตลอดชีวิต จะใช้ชีวิตโสดอย่างมีความสุขแบบนี้แหละ”

ทว่ามิซุโสะแอบเห็นว่าคาโอรินทำหน้าที่เหมือนนิกะไรขึ้นได้

งานเลี้ยงอาหารค่ำเริ่ม 6 โมงเย็น

ผู้คนที่มีความสนิทชิดเชื้อกับตระกูลทาเกมิยะนั่งล้อมโต๊ะที่มีอาหารญี่ปุ่นและอาหารตะวันตกวางเรียงราย

โต๊ะตัวนั้นเป็นโต๊ะยาวสำหรับงานเลี้ยงอาหารค่ำ มุเนฮิโกะนั่งหัวโต๊ะ มิตะ ริเอโกะ ไม่อยู่ มิซุโสะลองถามแม่บ้านซุซุเอะว่า ริเอโกะหายไปไหน ได้คำตอบว่าริเอโกะกลับไปเมื่อหนึ่งชั่วโมงที่แล้ว

“วันนี้เป็นวันทำบุญครบรอบ 49 วันของคุณนายโยริโกะ คุณริเอโกะคงจะเกรงใจค่ะ”

คำพูดนุ่มนวลของซุซุเอะแฝงไว้ด้วยความอันตราย เธอทำงานที่บ้านหลังนี้ได้หลายสิบปีแล้ว รู้จักโยริโกะตั้งแต่ยังเป็นเด็ก รู้เรื่องบ้านหลังนี้ดีกว่ามุเนฮิโกะเสียอีก มิซุโสะก็รู้ว่าซุซุเอะรู้สึกอย่างไรกับมุเนฮิโกะ

และมิตะ ริเอโกะ

ตอนนี้ชูชูอะกำลังเสิร์ฟอาหารอยู่เงียบๆ

ผู้ที่สร้างบรรยากาศครึกครื้นในห้างนึ่งเลี้ยงอาหารค่ำคือคัตสึยูกิ เขายืนถือแก้วเหล้าเล่าเรื่องต่างๆ เสียงดัง เช่น เรื่องตีกอล์ฟ เรื่องเป็นๆ ตอนไปต่างประเทศ เขาช่วยให้วันทำบุญครบรอบ 49 วันของโยริโกะไม่ดูหดหู่เกินไป แต่อาจแค่อยากกุมอำนาจในงานนี้ก็ได้

มุเนฮิโกะยิ้มบางๆ ที่มุมปากพลางพูดรับเป็นบางช่วงให้คัตสึยูกิ มิชูโฮะมองว่าเขายอมเป็นผู้ตามเวลาอยู่กับญาติๆ น่ารำคาญ

ผู้ที่รับบทผู้ฟังของคัตสึยูกิ นอกจากมุเนฮิโกะแล้ว ยังมีอีกคนหนึ่ง นั่นคือมัตสึซากิ โยชิโนริ เขาตัวเตี้ย อ้วนกลม ไม่ใช่คนดูดีเหมือนคัตสึยูกิ หางตาตก ดูเป็นคนซื่อ ไม่ทันคน

“คุณลุงมัตสึซากิยังเหมือนเดิมเลยนะ”

มิชูโฮะกระซิบข้างหูคาโอริ “ยิ้มลูกเดียว ไม่ชอบทำตัวเด่นเนอะ”

“แต่ว่าไม่ทันคนค่ะ”

คาโอริกระซิบตอบ “ชอบแฝงตัวในเงาของคุณน้ำคนโต อยู่ที่บริษัท ก็ไม่มีบทบาทอะไร”

“คงงั้นแหละ”

มิชูโฮะหันไปมองชายอ้วนเตี้ยอีกครั้ง

พ่อของมัตสึซากิ โยชิโนริ เป็นพี่ชายของทาเกมิยะ โคอิจิโร และเป็นผู้ร่วมก่อตั้งบริษัทปัจจุบันของโคอิจิโร ทว่าหลังจากพ่อประสบอุบัติเหตุ เสียชีวิตตั้งแต่อายุน้อย โยชิโนริจึงเปลี่ยนไปใช้นามสกุลแม่ เขาแก่กว่ามุเนฮิโกะ 3 ปี และดำรงตำแหน่งกรรมการบริษัท

วาคาโกะคุยกับชิชูโกะอย่างออกรสอยู่ห่างจากชายสามคนเล็กน้อย นางาชิมาะเงี้ยหูฟังทั้งสองคุยกันอยู่ข้างชิชูโกะ บางจังหวะเขาก็ร่วมสนทนากับพวกมิชูโฮะ

“ผมว่าจะถามตั้งนานแล้ว”

อาโอเอะ จินอิจิ นั่งประจันหน้ากับมิซึโฮะ กระทั่งแขนนางาซิมะที่
นั่งอยู่ข้างกัน แล้วพูดว่า “ทำไมคุณนางาซิมะไม่แต่งงานล่ะครับ มีคนชอบ
คุณตั้งเยอะนี่นา”

นางาซิมะทำท่าเหมือนกลืนของในปากลงคอ รีบร้อนยกแก้วเบียร์
ที่วางอยู่ใกล้มือขึ้นดื่ม

“เจอคุณตามแบบนี้ ผมตกใจหมดเลย ไม่มีใครอยากแต่งงานกับ
ผมหรอกครับ”

“ไม่น่าໃးนะ อีกฝ่ายสนใจคุณ ที่คุณไม่แต่งงานเพราะว่ามีเหตุผล
บางอย่างใช่ไหมครับ”

“ไม่มีเหตุผลครับ”

นางาซิมะตอบพร้อมกับยิ้มเฟื่อน “แค่ผมยังไม่เจอคนที่ใช่ แล้วก็
ไม่มีเวลาด้วย ถ้าเจอคนที่ใช่ ผมก็อยากแต่งงานเร็วๆ ครับ”

“ได้ยินแบบนี้ผมก็โล่งอก”

“โล่งอก พูดแปลกๆ นะครับ”

นางาซิมะขยับเก้าอี้ เอี้ยวตัวไปหาอาโอเอะ

“แล้วผมก็เข้าใจเรื่องที่คุณบอกว่าอีกฝ่ายสนใจผม คุณอยากรู้หนัก
หรือครับว่าทำไมผมไม่แต่งงาน”

อาโอเอะหยิบแก้วไวน์แล้วยิ้มเจ้าเล่ห์

“ก็ผมไม่สบายใจนี่ครับ ผู้ชายเจ้าเสน่ห์แถมยังโสดนั่งอยู่ข้างๆ คน
สำคัญของผม เป็นเรื่องที่ผมไม่ค่อยปลื้ม”

“คุณอาโอเอะ”

คาโอรินี่นั่งเสียบมานาน อดรนทนไม่ไหวจนต้องพูดแทรก “อย่า
พูดบ้าง นะ เสียมารยาทกับคุณนางาซิมะผู้ใหญ่”

นางาซิมะมองหน้าเธอสลับกับอาโอเอะแวบหนึ่ง แล้วหัวเราะ
ปากกว้าง

“คุณพูดตลกดีนะครับ มองว่าผมเป็นศัตรูหัวใจด้วยหรือ แบบนี้

เป็นการเสียมารยาทกับคุณคาโอริรีเปล่า”

“ไม่หรอกครับ เนอะ คุณคาโอริ”

คาโอริมองค้อนอาโอเอะ แต่เขาตีหน้าเซ่อ

“แต่ผมไม่รู้ว่าคุณนางาชิเมะกับคุณคาโอริจะแต่งงานตามกฎหมายได้หรือเปล่า เพราะกฎหมายญี่ปุ่นบัญญัติไว้ว่า ผู้ที่มีสายเลือดเดียวกันหรือผู้ที่มีสายเลือดใกล้เคียง เป็นญาติลำดับที่ 3 ไม่สามารถแต่งงานกันได้”

“อาโอเอะคง”

คราวนี้มีมิซุโฮะถลึงตาใส่ แล้วหันไปมองชิซุกะ ถ้าปล่อยให้เขาพูดมากเกินไป อาจทำร้ายจิตใจหลายคน แต่ดูเหมือนว่าพวกชิซุกะคงไม่ได้ยินบทสนทนาเมื่อคืน “สนุกปากเกินไปแล้วนะ”

มิซุโฮะเตือนเบาๆ

ทว่าอาโอเอะยกไหล่ไม่ยี่หระเรื่องที่ตัวเองไปแตะต้อง ‘เรื่องต้องห้าม’

“แต่ว่ากฎหมายห้ามความหลงใหลและความคิดถึงไม่ได้ ผมอยากช่วยเหลือเธอให้พ้นจากโลกน่าเบื่อแบบนั้นเสียที ในแง่นั้น”

จู่ๆ อาโอเอะหันไปมองมิซุโฮะตาแป๋ว “ผมก็อยากให้คุณมิซุโฮะรีบๆ เป็นฝั่งเป็นฝา นะครับ”

“อิตาบ้า”

คาโอรินั่นเสียงคำว่าบ้า “คุณนางาชิเมะกับพี่มิซุโฮะไม่ต้องฟังคนคนนี้พูดหรอกค่ะ คุณคิดว่าฉันเป็นเด็กหญิงช่างฝันรึไง”

“ก็คุณเป็นแบบนี้จริงๆ นี่”

อาโอเอะพูดยิ้มๆ แต่น้ำเสียงแฝงความจริงจัง มิซุโฮะถึงกับสะดุ้ง

“คุณไม่รู้ตัวหรอกว่าตัวเองยังไม่ได้สลัดคราบเด็กหญิง รีบๆ ได้สติแล้วสลัดคราบนั้นไปดีกว่า”

“จริงเหรอ”

“จริงสิครับ”

“ขอบใจนะที่เตือน แต่ว่าฉันไม่ต้องการความช่วยเหลือของคุณ”
คาโอริวิตาดลัน อาโอเอะกะพริบตาปริบๆ แล้วยิ้มอีกครั้ง มิซุโฮะ
เห็นว่าเขามีท่าทีตื่นตระหนกแวบหนึ่ง

หลังงานเลี้ยงมื้อค่ำ มูเนฮิโกะสั่งซุซุเอะให้เตรียมเหล่าไว้ที่ห้อง
รับแขกแล้วลุกออกไป คัดสี่ชามกับมัดสี่ชากก็เดินตามเขาไปที่ห้องรับแขก
ส่วนวากาโกะไปที่ห้องซิทูกะ ถือว่างานเลี้ยงจบลงแล้ว

มิซุโฮะย้ายไปนั่งโซฟาในห้องนั่งเล่น ตีมหาพลางคุยเล่นกับคาโอริ
และนางาซิมะ ส่วนอาโอเอะเล่นเกมฝึกสมองซึ่งเป็นของสะสมของมูเนฮิโกะ
แต่บางทีก็พูดแทรกบทสนทนาของพวกมิซุโฮะ เวลาคาโอริแสดงอาการว่า
จะทำอะไรบางอย่าง เขาจะคอยดูแล มาเซ็นรถหรือหยิบสิ่งๆ ที่เธอต้องการ
ให้ แต่คาโอริดูท่าว่าก็ยังเคืองคำพูดของอาโอเอะเมื่อคืนนี้ จึงไม่สนใจการ
ทำหน้าที่อัศวินของเธอ

เวลาผ่านไปครู่หนึ่ง ซุซุเอะกลับมาตอน 5 ทุ่มเศษ บอกว่าเตรียม
เตียงเสร็จแล้ว เชิญพักผ่อนได้เลยค่ะ มิซุโฮะพักอยู่ห้องตรงข้ามคาโอริ ส่วน
นางาซิมะพักอยู่ห้องตรงข้ามมูเนฮิโกะ

“วันนี้หายห่วงค่ะ”

ซุซุเอะยิ้มให้นางาซิมะ

“วันนี้หายห่วงหมายความว่ายังไงค่ะ”

มิซุโฮะถาม

“หนูสะเพร่าเองค่ะ”

คาโอริพูดแทรก

“เมื่อสัปดาห์ก่อนคุณนางาซิมะก็มาค้างที่นี่ แล้วตอนคุยกันก่อนนอน
ที่ห้องคุณนางาซิมะ หนูทำแจกันที่วางอยู่ตรงหัวนอนคว่ำ เตียงเลยเป็ยก
หมดเลย...”

“ไม่หอรอกค่ะ ดิฉันเดินเลื้อย ดันวางแจกันไว้ตรงนั้น” ซุซุเอะพูด

“หนูเลยบอกให้คุณนางาซิมะไปนอนห้องคุณพ่อ...เพราะว่าคืนนั้น

คุณพ่อหลับอยู่ในห้องฟังเพลง”

“อู๊ย ทำแบบนี้ไม่ได้นะคะ”

“แล้วคุณนางาซิมะทำยังไงคะ” มิซึโฮะถาม

“ผมไม่ได้ทำอะไรเลยครับ ก็นอนไปทั้งอย่างนั้น เติงเปียงกนิต
เดี่ยวเอง ไม่เป็นไรเลยครับ”

“ยังไงก็ตามคืนนี้หายห่วงค่ะ เพราะว่าดิฉันเก็บแจกันไปแล้ว”

ซุซุเอะว่าแล้วอมยิ้ม

“ว่าแต่พวกคุณลุงทำอะไรกันอยู่ที่ห้องรับแขกครับ”

อาโอเอะทำหน้าที่เซ็งถามซุซุเอะ

“คุณผู้ชายกำลังเล่นเกมฝึกสมองค่ะ คุณคัดสี่ลูกกับคุณมัตสึซากิ
ก็เล่นด้วยค่ะ”

“น่าสมเพช”

อาโอเอะเบะปาก

ต่อมาทุกคนขึ้นไปชั้นสอง ห้องมิซึโฮะอยู่ตรงข้ามห้องคาโอริอย่าง
ที่ซุซุเอะบอก เป็นห้องสไตล์ตะวันตก จึงไม่รู้ขนาดแน่ชัด แต่น่าจะกว้าง
มากกว่า 10 เสื่อ⁴ มีเตียง โต๊ะหัวเตียง และชุดโต๊ะเก้าอี้ขนาดเล็ก ที่มุมห้อง
มีห้องอาบน้ำ

“คุณนางาซิมะมาค้ำที่นี้บ่อยหรือ”

มิซึโฮะลองถามคาโอริที่เข้ามาในห้องด้วยกัน เพราะนึกเรื่อง
ที่คุยกันเมื่อก็ได้

“ก็ไม่ถึงกับบ่อยค่ะ”

คาโอริลูบผมแล้วหันไปมองมิซึโฮะคล้ายลอบสังเกต

“ที่มิซึโฮะอย่าไปถือสาเรื่องที่คุนอาโอเอะพูดตอนกินข้าวเลยนะคะ”

“เรื่องที่อาโอเอะคุงพูด อ้อ เรื่องนั้น...”

“เขาเมาน่ะค่ะ เลยเปลลพูดเรื่องไร้สาระ”

⁴ 15.5 ตารางเมตร

“พี่ไม่ได้ถือสาหรอก”

มิซุโฮะพูดยิ้มๆ “คาโอรินี่ถือเป็นจริงเป็นจังเกินไป ไม่ต้องสนใจก็ได้”

คาโอรินี่ก็นั่ง เล่นปลายนิ้ว

“คุณอาโอเอะเคยเล่าให้หนูฟังแล้ว เกี่ยวกับเหตุผลที่คนคนนั้น
ไม่แต่งงาน”

“คนคนนั้น”

มิซุโฮะชะงักมือที่กำลังรูดซิปชุดเดรสลง

“คนคนนั้นหมายถึงคุณนางาชิมาะหรือ”

คาโอรินี่พยักหน้าน้อยๆ เสียวริมฝีปาก ลำคอขยับเหมือนนกสึนน้ำลาย
ก่อนจะเปิดปากพูด

“คุณนางาชิมาะชอบคุณแม่ค่ะ ตอนนั้นก็ยังไม่ลง คุณอาโอเอะ
สันนิษฐานแบบนั้น”

“ขอบคุณป้า”

“ใช่ค่ะ”

มันเป็นเรื่องไม่คาดคิด

“ทำไมอาโอเอะคุณคิดแบบนี้ล่ะ”

“ไม่ใช่แค่คุณอาโอเอะนะคะ คนที่เข้าออกบ้านหลังนี้ก็น่าจะรู้กัน
หมด ไม่ต้องมีใครบอก หนูเองก็รู้ คนคนนั้นชอบมองคุณแม่ด้วยสายตา
เร่าร้อน แค่อันที่จะพูดออกมา เพราะว่าคุณแม่มีศักดิ์เป็นพี่สาวต่างมารดา
ของคนคนนั้น”

“คาโอรินี่”

มิซุโฮะปราม

“ขอโทษนะ” เธอเอ่ยเบาๆ

“พี่ไม่ได้ตั้งใจจะพูดเรื่องนี้”

มิซุโฮะถอดชุดเดรสแล้วสวมเสื้อคลุมที่วางบนที่นอน หย่อนตัวลง
นั่งไขว่ห้างบนเก้าอี้ใกล้เตียง หันไปมองคาโอรินี่

“ตอนนี้เธอเลยหักห้ามใจตัวเองไม่ให้รักคุณนางาซิมะสินะ”

คาโอริส่ายหน้าดิ๊ก “อย่าพูดแบบนั้นได้ไหม” มิซุโฮะสะตั้งโหยง เพราะว่ามีน้ำเสียงที่ได้ยินเกรี้ยวกราดมาก

“อ่า ขอโทษค่ะ”

คาโอริกกล่าวขอโทษด้วยเสียงเบาหวิว “ดูเหมือนหญิงวัยทองเลย น่าอายชะมัด”

“คืนนี้เธอรีบนอนดีกว่า เดี่ยวพี่ไปส่งที่เตียง”

มิซุโฮะสะลุกขึ้นยืน

“ค่ะ นอนสิคะ หนูปวดหัวนิดหน่อยจริงๆ พี่มิซุโฮะสะเปื้อนไหมคะ”

“ไม่เปื้อนหรอก สนุกจะตาย แล้วเจอกันพรุ่งนี้นะ”

“ค่ะ เจอกันพรุ่งนี้”

มิซุโฮะสะไปส่งคาโอริเข้านอนก่อนจะกลับมาที่ห้องตัวเอง ใส่กลอนจากด้านใน นั่งบนเตียงแล้วถอนหายใจอย่างโล่งอก

รักแรก...เธอ

ได้พูดคุยกับคาโอริแล้วนึกถึงคำนั้นขึ้นมาได้ เธอมีความรักแน่ๆ แต่ว่าไม่อาจสมหวังอย่างที่อาโอเอะบอก

นางาซิมะเข้าออกบ้านทาเกมิยะเมื่อหลายสิบปีก่อน โคอิจิโรเรียกมาให้ช่วยตัดผม ตอนนั้นมีซุโฮะสะสงสัยว่าเขาเป็นใครกันแน่ แต่ว่าบรรยากาศไม่เอื้อให้ถามเรื่องนั้น เธอจึงเงียบไว้

ในที่สุดมิซุโฮะสะได้ยินมาจากโคโตะเอะผู้เป็นแม่ว่า เขาเป็นลูกที่เกิดกับภรรยาของโคอิจิโร แน่แน่นอนว่าซุซูกะก็รู้เรื่องนั้น ตอนนั้นทั้งสองมีปากมีเสียงกันอยู่บ้าง แต่นางาซิมะเป็นคนเจียมเนื้อเจียมตัว ซุซูกะเลยไม่บ่นเรื่องที่เขาเข้าออกบ้าน เธอคงคิดว่าแม้การกระทำของโคอิจิโรจะไม่น่าให้อภัย แต่นางาซิมะไม่ได้ทำผิดอะไรเลย

ตอนนั้นนางาซิมะทำงานที่ร้านเสริมสวยเล็กๆ และมาช่วยทำผมให้ซุซูกะ เขาคงมีฝีมือดี เลยกลายเป็นช่างเสริมสวยประจำตัวคาโอริไป

โดยปริยาย

เรื่องที่คุณโอรมีใจให้คุณนางาชิเมะก็คงเป็นเรื่องปกติ

แต่เหมือนสวรรค์กลับแก้ง รักแรกที่เกิดขึ้นซ้ำของคุณโอรไม่มีทาง

สมหวัง

มิซึโฮะอาบน้ำ ดูแลเส้นผมกับผิวพรรณแล้วเข้านอน นาฬิกาแขวนผนังบอกเวลาเที่ยงคืนเศษ ขณะมองนาฬิกาโบราณเรือนั้น เธอนึกถึงช่างทำตุ๊กตาทำทางแปลกๆ เมื่อกลางวัน

ตุ๊กตาปิเอโรหน้า ‘โชคร้าย’

“จะเป็นไปได้หรือ”

มิซึโฮะพึมพำแล้วปิดไฟหัวเตียง

(สิ่งที่ปิเอโรเห็น)

จู่ๆ ประตูเปิดออก แสงสว่างสอดส่องเข้ามาในโลกของพวกเขา
สวิตช์ไฟถูกเปิด

ผมจำใบหน้าชายที่เข้ามาได้ ถ้าจำไม่ผิด ชายคนนี้ชื่อมุเนฮิโกะ
เขาใส่แว่นกรอบทอง ไว้หนวดรอบปาก

มุเนฮิโกะสวมเสื้อคลุมสีน้ำตาลเหลืองทองมีฮู้ดคลุมศีรษะ เขานั่ง
ยองลงตรงหน้าผม ชும்ทำอะไรบางอย่าง ช่างได้ผมมีกล่องเก็บแผ่นเสียง
เขาคงกำลังหาแผ่นเสียงที่ต้องการ

ในที่สุดเขาถือแผ่นเสียงเดินมาที่เครื่องเล่น คงเจอแผ่นเสียงที่
ตั้งใจหาแล้ว จากนั้นเปิดคอมไฟเล็กใกล้มือ วางหัวเข็มบนแผ่นเสียงอย่าง
ระมัดระวัง

มุเนฮิโกะยืนอยู่หน้าเครื่องเล่น ดูแผ่นเสียงหมุนอยู่ครู่หนึ่ง แล้ว
ผละจากไป คงเบื่อแล้ว

โซฟานั่งสบายตั้งอยู่ท่ามกลางเครื่องเสียงและลำโพง ทว่ามุเนฮิโกะ
ไม่นั่งโซฟา เดินไปที่ทางเข้าและปิดไฟในห้องอีกครั้ง ทำให้ห้องฟังเพลง
กว้างขวางมีเพียงแสงไฟเล็กๆ ช่างเครื่องเล่นแผ่นเสียง

มุเนฮิโกะทำทางพอใจ ปรับปุ่มแอมป์ ทิ้งตัวลงนั่งโซฟา เขยียด
แขนเขยียดขาเพื่อผ่อนคลาย หลับตาลงช้าๆ

เขาอยู่ในท่านั้นหลายนาที

ระหว่างนั้นมุเนฮิโกะไม่ไหวติง แค่อกสะทอนขึ้นลงตามปกติ คง
ผลอหลับไป

ขณะที่ผมคิดเรื่องนั้น ประตูหลังเปิดแง้ม แสงโคมไฟโดนชั้นวาง
ของและโซฟากัน ส่องไปไม่ถึงประตู ห้องจึงแทบจะมืดสนิท แต่ผมมองเห็น
รางๆ

ประตูแง้มอยู่อย่างนั้นครู่หนึ่ง แต่แล้วค่อยๆ เปิดออก เกาสีดำฟุ้ง
พรวดเข้ามาหมอบนั่งอยู่ตรงทางเข้าครู่หนึ่ง คงลอบสังเกตมุเนฮิโกะ

ฝ่ายมุเนฮิโกะยังไม่มีวี่แววเปลี่ยนแปลง อยู่ในท่าเดิม

งานั้นเคลื่อนไหวช้าๆ ในความมืด คงเห็นว่าเขาหลับแล้ว รู้เลย
ว่าเงากลั้นหายใจ พยายามไม่ให้ใครรู้ว่าตัวเองอยู่ที่นี้

ต่อมาเงาเริ่มเคลื่อนไหวมาหาผม และนั่งยองลงตรงหน้าชั้นจัด
ระเบียบที่ผมอยู่

เงาเข้ามาทำอะไร และกำลังทำอะไรอยู่ในความมืด

ตอนที่ผมคิดเรื่องนั้น เกิดความเปลี่ยนแปลงกับสถานการณ์
ประหลาดนี้ มุเนฮิโกะที่หลับอยู่จู่ๆ ขยับศีรษะ เขาลุกพรวดจากโซฟาผิด
กับก่อนหน้านี้ หันมารวกับรู้ว่าเกิดความผิดปกติในห้อง

มุเนฮิโกะเห็นคนที่ซ่อนอยู่ในความมืด อ้าปากคล้ายอุทานอะ
ต่อมาเขาพุ่งเข้าไปในความมืด มีบางอย่างกระแทกชั้นอย่างแรง ผมเห็น

สองเงาตะลุมบอนกันอยู่ตรงหน้า ชายเสื้อคลุมสีทองของมูเนฮิโตะสะท้อนแสงไฟเป็นระยະ

หลังจากการต่อสู้ดำเนินไปครู่หนึ่ง การเคลื่อนไหวของทั้งสองหยุดชะงักราวกับภาพช้า ฝ่ายหนึ่งค่อยๆ ทรวดตัวลง ส่วนอีกคนลุกขึ้นยืน จังหวะนี้ผมเริ่มมองเห็นรายละเอียดชัดขึ้น

คนที่นอนล้มอยู่คือมูเนฮิโตะ เขานอนคว่ำไม่ไหวติง อยู่ในท่าจับมีดที่แทงคาชายโครงขวา เขาสวมชุดเสื้อคลุมอยู่ จึงมองเห็นไม่ชัด แต่ที่แน่ๆ คือใบหน้าเขาไร้สีเลือด

ผู้บุกรุกยืนอยู่ข้างมูเนฮิโตะแค่ไม่กี่วินาที แล้วถอยหลังโซเซมาชนชั้นที่ผมอยู่ ได้ยินเสียงดังจากข้างบน แล้วบางอย่างล้มลงมาบนตู้กระจกของผม มันคือกล่องจิกซอว์ กล่องเผยออกครึ่งหนึ่ง จิกซอว์ข้างในหล่นกระจาย

ผู้บุกรุกคงได้สติแล้ว เดินอ้อมศพไปยังทางออก หนีไปแล้วปิดประตูโครมใหญ่ ความดันลมเล็กๆ ทำให้กล่องที่ตั้งพิงผมอยู่เลื่อนตกลงมาตรงหน้า

ผมถอนหายใจ

เจ้าของผมตายอีกแล้ว

แถมผมไม่เห็นอะไรเลย

3

มิซุโฮะสะตั้งตีสักกลางดึก จากนั้นทำอย่างไรก็นอนไม่หลับ เลยกลุกจากเตียง เหงื่อออกเล็กน้อย ฮีตเตอร์อาจจะร้อนเกินไป เธอเปิดหน้าต่าง สูดอากาศเย็นข้างนอก

บ้านทั้งหลังกลับสู่ความเงียบ

มิชชีโอะกำลังจะปิดหน้าต่าง จู่ๆ หน้าต่างห้องที่มองเห็นทางหน้าต่าง
มีแสงไฟสลัว ที่นั่นคือห้องมูเนฮิโกะ คงจะเปิดคอมพิวเตอร์

ในที่สุดแสงไฟดับลง คราวนี้มิชชีโอะปิดหน้าต่างพลางคิดว่ามูเนฮิโกะ
ก็คงตื่นมาเหมือนกัน

เธอนั่งอ่านหนังสือบนเตียงครู่หนึ่ง แต่ก็ยังตาสว่างโรไม่ได้อะไรเลย
เลย เธอลงจากเตียงอีกครั้ง สวมเสื้อคลุม ตั้งใจว่าจะไปตีเบียร์กระป๋อง

มิชชีโอะออกจากห้อง เดินไปบนทางเดินลาดพรม ไม่ได้ยินเสียง
อะไรเช่นเคย ขณะลงบันได เธอเห็นตุ๊กตาบนชั้นวางของ เป็นตุ๊กตาเด็ก
ผู้ชายกับลูกม้า นึกในใจว่าไซคิที่ตุ๊กตาปิเอโรไม่ได้วางอยู่ตรงนี้ ถ้าเห็น
ตุ๊กตาน่าขนลุกขนพองอยู่ในที่มีดแบบนี้ คงรู้สึกไม่ค่อยดีนัก

อู๊ย!

จังหวะที่เบนสายตาจากตุ๊กตา มิชชีโอะเห็นวัตถุชิ้นเล็กๆ เรืองแสง
อยู่บนชั้น ลองหยิบมาดู ถึงได้รู้ว่ามันเป็นก้อนกระดูกเม็ดเล็ก คงจะหลุดมาจาก
เสื้อผ้าของใครสักคน

ทำไมมันมาวางอยู่ตรงนี้ล่ะ

มิชชีโอะไม่รู้จะทำไมดี แต่สุดท้ายวางกระดูกไว้บนชั้นตามเดิม
เพราะคิดว่าพวงนี้มิชชีโอะน่าจะเห็น

เธอลงบันได เข้าไปในครัว หยิบเบียร์กระป๋องในตู้เย็นแล้วกลับไป
ที่ห้อง ขณะตีเบียร์ บังเอิญหันไปมองนาฬิกา

ตอนนี้เป็นเวลาตีสามพอดีพอดี

บทที่ 2 ห้องดนตรี

1

วันอาทิตย์ที่ 11 กุมภาพันธ์

มิซุโสะได้ยินเสียงกรีดร้องดังขึ้นขณะอยู่บนเตียง หลังจากที่ยอนไม่หลับก็นั่งสัปหงกย่นเช้า

พอดูนาฬิกา ขณะนี้เป็นเวลา 7 โมงเศษ มิซุโสะลุกขึ้น รีบเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วถลันออกจากห้อง คาโอรินั่งรถเข็นผ่านไปพอดี จึงตกทายยามเข้าจากด้านหลังแล้วถามว่า

“เมื่อกี่เสียงอะไร”

“น่าจะเป็นเสียงคุณซุซุเอะคะ”

คาโอริตอบอย่างหวาดวิตก “เกิดอะไรขึ้นไม่รู้”

“ลองไปดูกันเถอะ”

มิซุโสะกับคาโอริลงลิฟต์ไป คนเกือบทั้งบ้านรวมตัวอยู่ในห้องนั่งเล่น ได้แก่ อาโอเอะ ชิซูกะ นางาซิมะ...และสามีภรรยาคนโต พวกเขาจ้องมองซุซุเอะเป็นตาเดียวกัน เธอกำลังขึ้นบันไดมาจากห้องใต้ดิน ใบหน้าซีดเผือดเหมือนหุ่นขี้ผึ้ง ยืนตัวแข็งที่คอคล้ายเห็นผี

“คุณผู้ชาย...”

เสียงแผ่วเบาของเธอเล็ดลอดมาจากริมฝีปากสันระริก

“คุณผู้ชาย...ตายแล้วค่ะ”

ความว่างเปล่าพิกลเกิดขึ้นในพริบตา ทุกคนต่างชะงักงันนิ่งอึ้ง

ผู้ที่เคลื่อนไหวเป็นคนแรกคือคัตสึยูกิ เขาผลักชูซุเอะให้พ้นทาง
วิ่งถลันลงบันไดโดยไม่เข้ากับร่างกายใหญ่เทอะทะ นางาชิเมะกับอาโอเอะวิ่งตาม
เขาไป มิซึโฮะก็ลงบันไดไปด้วย แต่ว่าได้ยินเสียงคาโอรินันครีอแว่วมาจาก
ข้างหลัง

“ไม่จริงใช่ไหม...”

ประตูห้องฟังเพลงที่ชั้นล่างเปิดอ้าอยู่ พวกมิซึโฮะอย่างทำเข้าไป
ในห้องตามหลังคัตสึยูกิ

มิซึโฮะเห็นสภาพภายในห้องแล้วยกมือปิดปาก พวกนางาชิเมะ
ก็พูดไม่ออก

“อะไรกันเนี่ย มันเกิดอะไรขึ้น...”

คัตสึยูกิพิมพ์น้ำเสียงเบาหวิว คนอื่นก็ไม่พูดอะไรเลย พวก
วากาโกะก็ตามเข้ามา วากาโกะเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วร้องกรี๊ด

มุเนฮิโกะล้มอยู่หน้าชั้นวางของที่มุมห้อง ร่างกายท่อนบนคว่ำหน้า
ตั้งแต่เอวลงไปตะแคงราวกับบิดเล็กน้อย บริเวณชายโครงขวาของเสื้อคลุม
มีเลือดซึม ขึ้นส่วนจิกซอร์ก็ระจัดกระจายอยู่บนร่างเขาและบริเวณโดยรอบ
ราวกับเป็นเครื่องประดับ ของที่วางอยู่บนชั้นคงจะหล่นลงมา กล่องใส่ชิ้น
ส่วนจิกซอร์เหล่านั้นก็ตกอยู่ข้างๆ ส่วนฝาตกอยู่บนากล่องใส่เทปคาสเซ็ท
พอดีพอดี ตุ๊กตาปิเอโรวางอยู่ตรงนั้น มีตุ๊กกระจกครอบอยู่ บนฝาถาด
จิกซอร์เขียนว่า ‘ภาพเหมือนนโปเลียน’

ศพมุเนฮิโกะน่าสยดสยอง แต่สิ่งที่ทำให้ทุกคนตกใจไม่ได้มีแค่นั้น
นอกจากมุเนฮิโกะแล้ว ตรงนั้นยังมีอีกศพหนึ่งนอนอยู่ ศพนั้นนั่งยองกับพื้น
อยู่ข้างมุเนฮิโกะ มีมีดปักอยู่บนอก

จากใจสำนักพิมพ์

“ตุ๊กตาปิเอโรในคฤหาสน์ทางเขน” ผลงานในยุคคลาสสิกที่อาจารย์
อิงาซีโนะ เคโจะ วาดฝีมือพร้อมให้นักอ่านเปิดประสบการณ์อันเหนือชั้น

นี่คือการฆาตกรรมชวนสะพรึงที่เกิดขึ้นในคฤหาสน์แม้ว่าจะไม่ใช่ห้อง
ปิดตายแต่ก็แทบจะคล้ายกัน ผู้อ่านรู้ดีว่าฆาตกรต้องเป็นหนึ่งในคนในคฤหาสน์
แต่ อิงาซีโนะ เคโจะ ได้ออกแบบหลุมพรางปริศนาไว้ลึบสมองกับผู้อ่าน แม้คิด
ว่าทุกปริศนาคลี้คลายแล้วแต่จะมีหลุมพรางใหม่ให้พบกับความประหลาดใจ
เกิดขึ้นอีก

จุดเริ่มต้นของคดีที่เมื่อ “ปิเอโรตัวช่วย” ได้เข้ามาเยือนในคฤหาสน์แห่งนี้
ก็เกิดความโกลาหลและการฆาตกรรม แถมยังโหดร้ายยิ่งขึ้นอีก และความน่า
สงสัยคือใครกันที่เป็นคนร้าย ‘โจรกรรม’ หรือ ‘ฆาตกรรม’ ความบังเอิญหรือ
อาถรรพณ์นี้มีอยู่จริง!

ปิเอโรเป็นตุ๊กตาที่วางอยู่ในคฤหาสน์หลังใหญ่สามารถมองเห็นและคิดได้
แต่ไม่สามารถขยับหรือพูดคุย โศกนาฏกรรมที่เกิดขึ้นอย่างเงิบ ๆ ประกายใน
สายตาของเขาแต่บอกคนอื่นไม่ได้

สำนักพิมพ์ได้พுகุขอเชิญผู้อ่านทุกท่านตกหลุมพรางการไขคดีปริศนา
ค้นหาคำตอบแต่ถ้าอยากเดินทางลัดลองถามความลับนี้กับ “เจ้าปิเอโร” ดูลิ
มันคงตอบอยู่ในใจ “ผมรู้ ผมเห็น แต่ผมพูดไม่ได้...”

สำนักพิมพ์ไคฟุกุ

จากใจนักแปล

ในความคิดของผู้แปล เส้นหนึ่งของนิยายเรื่องนี้คงหนีไม่พ้นการเล่าเรื่องแบบคู่ขนาน ผ่านมุมมองของตัวละครเอกอย่างมิซูโฮะ หลานสาวของตระกูลทาเกมิยะ และตุ๊กตาปิเอโรตัวช่วยแห่งคฤหาสน์กังเซน แม้ผู้อ่านจะได้รับคำใบ้และเงื่อนงำต่างๆ จากตัวละครทั้งสอง แต่เชื่อเถอะว่าคาดเดาอย่างไรก็ไม่ถูกเนื่องจากอิงาชิโนะ เคโงะผูกปมปริศนาไว้สลับบัซซันหลายชั้น ดังนั้นผู้แปลขอแนะนำว่าอ่านแบบปล่อยใจสบายๆ ดีกว่า

สำหรับผู้อ่านที่ชอบนิยายสืบสวนแบบจริงจัง น่าจะถูกใจนิยายเรื่องนี้แต่อิงาชิโนะ เคโงะก็ยังไม่ทิ้งลายเสิร์ฟดราม่ารสเข้มข้นไว้ปิดท้าย ให้รู้สึกหน่วงๆ ในใจหลังอ่านจบ

สุดท้ายนี้ ขอต้อนรับผู้อ่านทุกท่านสู่คฤหาสน์กังเซน และฝากทักทายตุ๊กตาปิเอโรด้วยนะ

ทินภาส พาหะนิษฐ์

แนะนำนักเขียน

ฮิงาชิโนะ เคโงะ เกิดเมื่อวันที่ 4 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1958 ที่โอซากะ หลังสำเร็จการศึกษาจากคณะวิศวกรรมศาสตร์ สาขาวิชาวิศวกรรมไฟฟ้า จากมหาวิทยาลัยประจำจังหวัดโอซากะ ได้ทำงานเป็นวิศวกรในบริษัทผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ พร้อมกับเขียนนิยายไปด้วย และได้รับรางวัลเอโดงาวะ รัมโป ในปี ค.ศ. 1985 จากเรื่อง “Houkago” (After School) ขณะอายุ 27 ปี ปีถัดมาก็ลาออกจากงานประจำ พร้อมย้ายไปอยู่โตเกียว เพื่อเริ่มต้นการเป็นนักเขียนมืออาชีพ

ผลงานที่ได้รับรางวัล เช่น “Himitsu” (ความลับ) ได้รับรางวัลสภาคมนักเขียนนิยายสืบสวนแห่งญี่ปุ่น ครั้งที่ 52 ในปี ค.ศ. 1999 “Yougisha X no Kenshin” (กลลวงซ่อนตาย) ได้รับรางวัลนาโอกิ ครั้งที่ 134 และรางวัล The Honkaku Mystery Award ครั้งที่ 6 ในปี ค.ศ. 2006 และ “Mugen-bana” (ปริศนาดอกไม้มาया) ได้รับรางวัล Shibata Renzaburo Award ครั้งที่ 26 ในปี ค.ศ. 2013

นวนิยายแทบทุกเรื่องได้รับการดัดแปลงไปสร้างเป็นภาพยนตร์และละครมาแล้ว เช่น “Tantei Galileo” (กาลิเลโอไซโคดี) “Shinzanmono” (ผู้มาเยือน) “Byakuyakou” (พระอาทิตย์เที่ยงคืน) “Namiya Zakka-ten no Kiseki” (ปาฏิหาริย์ร้านชำของคุณนามิยะ) และ “Doukyosei” (เพื่อนร่วมชั้น)

ฮิงาชิโนะ เคโงะ ยังมีงานเขียนแนวอื่นอีกหลายประเภท ไม่ว่าจะเป็นเรื่องสั้น วรรณกรรมเยาวชน หนังสือภาพ ความเรียง เป็นต้น รวมผลงานต่างๆ จนถึงปัจจุบันไม่ต่ำกว่า 100 ชิ้น

แนะนำนักแปล

ทินภาส พาหะนิชย์ เป็นคนกรุงเทพฯ โดยกำเนิด เริ่มต้นเรียนภาษาญี่ปุ่นที่สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง เมื่อพ.ศ. 2540 หลังสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ได้ไปศึกษาต่อระดับปริญญาโท สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น ที่คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อพ.ศ. 2549

ทินภาสเริ่มทำงานแปลตั้งแต่เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 4 และทำงานแปลเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน

ผลงานแปลที่ตีพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น ได้แก่ “เกมรักพาดัว” “โชดะตา” “ความลับกาลิเลโอ”

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

ตุ๊กตاپิเอโรในคฤหาสน์กังเขน 十字屋敷のピエロ

อิงาชิโนะ เคโงะ เขียน
ทินภาส พาหะนิชย์ แปล

Juujiyashiki No Piero © 2023 Keigo Higashino. All rights reserved.
First published in Japan in 1988 by Kodansha Ltd., Tokyo.
Publication rights for this Thai edition arranged through Kodansha Ltd., Tokyo.

พิมพ์ครั้งที่ 1 กรกฎาคม 2566
จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไต้ฟุกุ บริษัท บூค ไทม์ จำกัด
ISBN 978-616-14-0499-4

อิงาชิโนะ, เคโงะ.

ตุ๊กตاپิเอโรในคฤหาสน์กังเขน.- กรุงเทพฯ : บூค ไทม์, 2566.

248 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. ทินภาส พาหะนิชย์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0499-4

ประธานกรรมการบริหาร
กรรมการผู้จัดการ
ที่ปรึกษา
บรรณาธิการบริหาร
บรรณาธิการต้นฉบับแปล
บรรณาธิการเล่ม
ออกแบบปกฉบับภาษาไทย
ศิลปกรรม
พิสูจน์อักษร
ฝ่ายการตลาด
ฝ่ายขาย
ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์
จัดจำหน่ายโดย

จินตนา เฉลิมชัยกิจ
อลีน เฉลิมชัยกิจ
ลลิตรา วรสุมาวงศ์ นิเวชะระ
วรุฒม์ ทองเชื้อ
รุจี บุญยมาลิก
รุจี บุญยมาลิก
Suzu
รุ่งฤทัย ศรีสุข
ณัฐนพิน โอทองคำ
อัคคณัฐ ชูมนุ่ม
มนัญชยา ศิริวงษ์
สุรินทร์ บุระณา
บริษัท บூค ไทม์ จำกัด
214 ซ.พระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด เขตจอมทอง
กทม. 10150
โทรศัพท์ : 0 2415 2621, 0 2415 6507

ผมคือตุ๊กตาปิเอโร เพราะเป็นตุ๊กตา จึงเดินไม่ได้ พูดก็ไม่ได้
คนร้ายเลียนอนใจ ก่อเหตุร้ายต่อหน้าผมครั้งแล้วครั้งเล่า
หากผมเล่าสิ่งที่เห็นให้ผู้อ่านฟังได้ละก็...
ทว่าเหตุการณ์กลับตาลปัตร คนร้ายตัวจริงโผล่มา
แต่กลับมีปริศนาที่ไม่อาจปิดคดีได้

นี่คือนิยายสืบสวนรสชาติใหม่ของนักเขียนสมองไว อิงาชิโนะ เคโงะ
เจ้าของรางวัลเอโดงาวะ รัมโปะ ขอท้าประลองนักอ่านนิยายสืบสวน
ด้วยทริกที่คุณไม่เคยได้ยินมาก่อน

นิยายสืบสวน

SN0066

www.booktime.co.th

กดลองอ่าน

@DaifukuPUB